

“ΠΑΝΤΟΓΝΩΣΤΗΣ,”

ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ

ΠΟΛΙΤΙΚΗ - ΚΟΙΝΩΝΙΟΛΟΓΙΚΗ - ΟΙΚΟΝΟΜΟΛΟΓΙΚΗ - ΕΠΙΣΤΗΜΟΝΙΚΗ - ΝΟΜΟΛΟΓΙΚΗ - ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΚΗ
ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΗ ΤΗΝ 15 ΚΑΙ ΤΕΛΟΣ ΕΚΑΣΤΟΥ ΜΗΝΟΣ

ΙΔΡΥΤΗΣ & ΙΔΙΟΚΤΗΤΗΣ: **ΓΕΩΡΓΙΟΣ Ν. ΙΩΑΝΝΟΥ**

ΓΡΑΦΕΙΑ: ΟΔΟΣ ΙΠΠΟΚΡΑΤΟΥΣ 2α, 32 — ΑΘΗΝΑΙ

ΕΤΟΣ Β΄.

Αθήναι, 31 Αυγούστου 1923.

ΑΡΙΘ. 14 [38]

ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ ΕΤΗΣΙΟΙ

ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ.	Δραχμ. 60.—
ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΥ.	Φράγκα 60.—
ΑΜΕΡΙΚΗΣ.	Δολλάρ. 10.—

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

ΠΟΛΙΤΕΙΑΚΑ — ΚΟΙΝΩΝΙΟΛΟΓΙΚΑ — ΟΙΚΟΝΟΜΟΛΟΓΙΚΑ

ΔΕΚΑΠΕΝΘΗΜΕΡΟΝ

ΔΕΛΤΙΟΝ ΕΣΩΤΕΡΙΚΗΣ ΚΑΤΑΣΤΑΣΕΩΣ

Τὸ Ἑλληνοῦταλικὸν ἐπεισόδιον. — Οἱ Κυπριακοὶ πόθοι. —
Ἡ ἐπικύρωσις τῆς συνθήκης τῆς Λωζάννης. — Ἡ δια-
φωνία διὰ τὰς ἐπανορθώσεις.

— — — — Τὶ εἶναι τὰ ἔντοκα τοῦ Δημοσίου εἰς λίρας
καὶ δολλάρια.

ΣΠΗΛΙΟΥ Ι. ΧΑΡΑΜΗ. — Τὰ τραχώματα.

Σ. — Ἡ πρωϊνὴ προσευχὴ τοῦ Ἱατροῦ.

ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΚΑ — ΤΕΧΝΟΚΡΙΤΙΚΑ

ΣΤΕΛΙΟΥ ΣΠΕΡΑΝΤΣΑ. — Τοῦ τρόμου (Ποίημα).

ΖΕΦΥΡΟΥ ΒΡΑΔΥΝΟΥ. — Μεσ' ἅπ' ἀνίρια κυπαρίσσια (Ποίημα).

Ν. ΠΕΤΙΜΕΖΑ ΔΑΥΡΑ. — Ἡ ψυχὴ τοῦ δίσκου (Ποίημα).

ΚΑΤΙΝΑΣ Γ. ΠΑΠΑ. — Ἐνα κίλοκαῖροι στὸ βουνό. (Ἑλληνικὸν
διήγημα).

Κ. ΤΡΙΚΟΓΛΙΔΗ. — Το λουλούδι τοῦ Παλατιοῦ τῶν Χάν.
(Κινέζικος θρύλος τοῦ 4 π. Χ. αἰῶνος). — Τὰ ὄραθα λόγια. — Ἡ
λογικὴ μετὰ κόρη. (Ἀπὸ τοῦς μύθους τοῦ Τριλόουσα).

ΣΠ. ΔΕΣΣΑΛΕΡΜΟΥ. — Κελεποδοί. (Ἐθνομωγράφημα).

VESPER. — (Λογοκρισία) (Τὰ σατυρικά μας).

ΑΥΛΑΙΟΥ. — Τὸ θέατρον τοῦ Δεκαπενθημέρου.

ΔΕΩΝ. Χ. ΖΩΗ. — Ἡ Γραφικὴ ἐν Ἑπτανήσῳ. (Ἀπὸ τὴν ἱστορίαν
τῆς Τέχνης).

HENRI ARDEL. — Ὅλα γίνονται. (Μυθιστόρημα κατὰ μετάφρασιν
Καὶ ΕΛΙΖ. Χ. ΔΕΛΕΝΔΑ).

ΑΠΟ ΟΛΩΝ ΤΩΝ ΚΟΣΜΩΝ

Ἐπιστήμη — Τέχνη — Γράμματα — Εἰδήσεις

— Περιέργα —

ΑΘΛΗΤΙΚΑ ΝΕΑ = ΝΕΑΙ ΕΚΔΟΣΕΙΣ

ΓΡΑΦΕΙΑ „ΠΑΝΤΟΓΝΩΣΤΟΥ“

32.— ΟΔΟΣ ΙΠΠΟΚΡΑΤΟΥΣ 32.— ΑΘΗΝΑΙ

ΙΔΙΑΙΤΕΡΟΝ ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΔΙΕΞΑΓΩΓΗΣ ΔΙΟΙΚΗΤΙΚΩΝ ΥΠΟΘΕΣΕΩΝ

ΑΝΑΛΑΜΒΑΝΕΙ

Τὴν παρακολούθησιν καὶ διεξαγωγὴν πάσης φύσεως ἐν γένει διοικητικῶν υποθέσεων παρ' ἅπασιν τοῖς Ὑπουργείοις καὶ ταῖς ἄλλαις Δημοσίαις καὶ Δημοτικαῖς ὑπηρεσίαις ἐν Ἀθήναις καὶ Πειραιεῖ.

ΑΝΑΛΑΜΒΑΝΕΙ

Τὴν ταχεῖαν καὶ εὐκρινὴ διεκπεραίωσιν διαφόρων υποθέσεων:

Φορολογικῶν - Κτηματικῶν - Μεταλλείων | Ἐπιστροφῶν χρημάτων - Ἐκδόσιν Ἀ-
Κληρονομικῶν - Ἐπιτάξεων - Τελωνειακῶν | δεῶν - Ἐκδόσιν Διαβατηρίων
κ. λ. π. κ. λ. π.

Ἐν γένει δὲ τὴν διεξαγωγὴν καὶ παρακολούθησιν πάσης αἰτήσεως υποβαλλομένης πρὸς πᾶσαν δημοσίαν Ἀρχήν.

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΔΙΕΞΑΓΩΓΗΣ ΤΡΑΠΕΖΙΚΩΝ ΥΠΟΘΕΣΕΩΝ

Τῆ ΣΥΝΕΡΓΑΣΙΑ ΕΙΔΙΚΩΝ ΤΡΑΠΕΖΙΤΙΚΩΝ ΥΠΑΛΛΗΛΩΝ

ΑΝΑΛΑΜΒΑΝΕΙ:

Τὴν διεξαγωγὴν καὶ παρακολούθησιν υποθέσεων παρὰ ταῖς διαφόρους ἐν Ἀθήναις καὶ Πειραιεῖ Τραπεζαῖαις, Τραπεζιτικοῖς καὶ Χρηματιστικοῖς Γραφείοις, ὡς καὶ τὴν παροχὴν πάσης σχετικῆς πληροφορίας, ὡς κληρώσεων ὁμολογιῶν, ἀγορᾶς καὶ πωλήσεως μετοχῶν καὶ διαφόρων τίτλων, ἀφίξεως ἐπιταγῶν, φορτωτικῶν κ.λ.π. κ.λ.π.

ΑΠΑΝΤΗΣΕΙΣ ΣΥΝΤΟΜΟΙ

Ἄπασαι αἱ ἐπιστολαὶ καὶ τὰ χρηματικὰ ἐμβάσματα ἀπευθύνονται εἰς τὴν Διεύθυνσιν: «Παντογνώστου».

ΑΝΩΝΥΜΟΣ

ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΕΤΑΙΡΙΑ ΘΑΛΑΣΣΙΩΝ ΕΠΙΧΕΙΡΗΣΕΩΝ

(ΠΑΛΗΟΥ)

ΤΑΚΤΙΚΑΙ ΑΝΑΧΩΡΗΣΕΙΣ ΕΚ ΠΕΙΡΑΙΩΣ

Ἐκάστην Δευτέραν.

Ἄτμ. «ΙΣΜΗΝΗ» 8 μ. μ. διὰ Σύρον, Τήνον, Ἄνδρον, Κέρθιον.

Ἐκάστην Τρίτην.

Ἄτμ. «ΧΙΟΣ» καὶ «ΣΠΕΤΣΑΙ» ἐναλλάξ 6 μ. μ. διὰ Χαλκίδα, Βόλον, Θεσ/νίκην, Ἄγ. Ὀρος, Καβάλλαν, Δεδαγατῆς, Κάστρο (Δήμου), Μιτυλήνην, Χίον, Πειραιᾶ.

Ἐκάστην Τετάρτην.

Ἄτμ. «ΠΕΛΟΨ» καὶ «ΑΡΓΟΛΙΣ» ἐναλλάξ 5 μ. μ. διὰ Χίον, Μιτυλήνην, Δεδαγατῆς, Καβάλλαν, Ἄγ. Ὀρος, Θεσ/νίκην, Βόλον, Χαλκίδα, Πειραιᾶ. — Ἄτμ. «ΠΗΝΕΙΟΣ» 6 μ. μ. διὰ Πάτρας, Ζάκυνθον, Ληξούριον, Ἀργυστόλιον.

Τετάρτην κατὰ δεκαπενθήμερον.

Ἄτμ. «ΑΔΡΙΑΤΙΚΟΣ» 6 μ. μ. διὰ Χίον, Καρλόβασι, Βαθῶ, Λέρον, Κάλυμνον, Κῶ, Νίσυρον, Σύμην, Ρόδον, Ἀλεξάνδρειαν.

Ἐκάστην Πέμπτην.

Ἄτμ. «ΙΣΜΗΝΗ» 10 π. μ. διὰ Πάτρας, Κέρκυραν, Βρινθίσιον. — Ἄτμ. «ΠΕΛΟΨ» καὶ «ΑΡΓΟΛΙΣ» ἐναλλάξ 6 μ. μ. διὰ Μονεμβασιάν, Βάτιχα, Ἄγ. Πελαγίαν, Γύθειον, Πορτοκάγιο, Γερολιμένα, Μέζαπον, Σελινότισσαν, Καρδαμύλην, Καλάμας. — Ἄτμ. «ΧΙΟΣ» καὶ «ΣΠΕΤΣΑΙ» ἐναλλάξ 6 μ. μ. διὰ Χανιά, Ρέθυμνον, Ἡράκλειον.

Ἐκαστον Σάββατον.

Ἄτμ. «ΔΑΦΝΗ» καὶ «ΕΛΣΗ» ἐναλλάξ μεσημέριαν κατ' εὐθεῖαν Ἡράκλειον, Ἀλεξάνδρειαν. — Ἄτμ. «ΔΑΦΝΗ» καὶ «ΕΛΣΗ» ἐναλλάξ 5 μ. μ. διὰ Χίον, Μιτυλήνην, Δεδαγατῆς, Καβάλλαν, Ἄγ. Ὀρος, Θεσσαλονίκην, Βόλον, Χαλκίδα, Πειραιᾶ. — Ἄτμ. «ΠΗΝΕΙΟΣ» 6 μ. μ. διὰ Χαλκίδα, Βόλον, Θεσσαλονίκην.

ΠΡΑΚΤΟΡΕΙΑ

Ἐν Ἀθήναις: Σταδίου 64 Α, τηλ. 2-61. Γενικὸν Πρακτορεῖον, Κούκ, Γκιόλμαν, Ἀμερικαν Ἐξπρές, Δέδε.

Ἐν Πειραιεῖ: Πλατεῖα Καραϊσκάκη, Ἀκτὴ Τζελέπη τηλ. 25, 1-62, 1-68. Παράρτημα Γενικοῦ Πρακτορείου, Γραφεῖον Μάρκου Βολίκα.

ΠΑΝΤΟΓΝΩΣΤΗΣ

ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ

ΠΟΛΙΤΙΚΗ - ΚΟΙΝΩΝΙΟΛΟΓΙΚΗ - ΟΙΚΟΝΟΜΟΛΟΓΙΚΗ - ΕΠΙΣΤΗΜΟΝΙΚΗ - ΝΟΜΟΛΟΓΙΚΗ - ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΚΗ

ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΗ ΤΗΝ 15 ΚΑΙ ΤΕΛΟΣ ἘΚΑΣΤΟΥ ΜΗΝΟΣ

ΙΔΡΥΤΗΣ & ΙΔΙΟΚΤΗΤΗΣ: ΓΕΩΡΓΙΟΣ Ν. ΙΩΑΝΝΟΥ

ΓΡΑΦΕΙΑ: ΟΔΟΣ ΙΠΠΟΚΡΑΤΟΥΣ Ἀριθ. 32 — ΑΘΗΝΑΙ

ΕΤΟΣ Β'

Ἀθήναι, 31 Αὐγούστου 1923.

ΑΡΙΘ. 14 [38]

ΠΟΛΙΤΕΙΑΚΑ - ΚΟΙΝΩΝΙΟΛΟΓΙΚΑ - ΟΙΚΟΝΟΜΟΛΟΓΙΚΑ

ΔΙΑΜΑΡΤΥΡΙΑ

Ἡ Ἐνωσις τῶν Ἀθηναϊκῶν Περιοδικῶν ἀπηύθυνε πρὸς τὰς ὀργανώσεις τοῦ Διεθνοῦς Περιοδικοῦ Τύπου διαμαρτυρίαν διὰ τὴν κατάληψιν τῆς Κερκύρας ὑπὸ τῆς Ἰταλίας καὶ τὸν παρὰ τὰ διεθνή νόμιμα βομβαρδισμόν κατ' ἀόπλον πληθυσμοῦ. Ἐπικαλεῖται τὴν ἀντίληψιν τῶν συναδέλφων πρὸς ὑποστήριξιν τῶν Ἑλληνικῶν δικαίων.

ΔΕΚΑΠΕΝΘΗΜΕΡΟΝ

ΔΕΛΤΙΟΝ ΕΞΩΤΕΡΙΚΗΣ ΚΑΤΑΣΤΑΣΕΩΣ

ΤΟ ΕΛΛΗΝΟ-ΙΤΑΛΙΚΟΝ ΕΠΕΙΣΟΔΙΟΝ. — Ἡ ἔως αἰφνηδῶς ἀναφύεσα Ἑλληνοϊταλικὴ διαφορά ἐξ ἀφορμῆς τῆς δολοφονίας ὀλίγον πρὸ τῶν Ἀλβανικῶν συνόρων τοῦ Ἰταλοῦ στρατηγοῦ Τελίνι μετὰ τῆς ἀκολουθίας του ἀπασχολεῖ οὐ μόνον τὸν Ἑλληνικόν, ἀλλὰ καὶ τὸν Παγκόσμιον τύπον. Τὴν πρώτην τῆς 28ης Αὐγούστου ἐδημοσιεύθη τὸ πρῶτον εἰς τὰς Ἐφημερίδας ἡ εἰδησις τῆς δολοφονίας, γενομένης τὴν πρώτην τῆς προηγουμένης ἡμέρας καὶ ὑπὸ τὰς ἐξῆς συνθήκας. Ἐξ Ἰωαννίνων εἶχον ἀναχωρήσει τρία αὐτοκίνητα φέροντα κατὰ σειρὰν τὴν Ἀλβανικὴν, τὴν Ἰταλικὴν καὶ τὴν Ἑλληνικὴν ἀντιπροσωπεῖαν διὰ τὴν χάραξιν τῶν Ἑλληνοαλβανικῶν συνόρων. Περί το 540ν χιλιόμετρον τῆς ὁδοῦ Ἰωαννίνων-Ἀργυροκάστρου, πλησίον τῶν Ἀλβανικῶν συνόρων καὶ παρὰ τὴν καμπὴν τῆς ὁδοῦ, ἄγνωστοι ἐνεδρεύοντες εἰς

τὸ δασώδες ἔδαφος προσέβαλον τὸ δεύτερον αὐτοκίνητον τὸ φέρον τὴν Ἰταλικὴν ἀντιπροσωπεῖαν, φονεύσαντες τὸν στρατηγὸν Τελίνι, τὸν ἐπίτροπον Σκόρτι, τὸν ὑπασιπότην τοῦ στρατηγοῦ ὑπολοχαγὸν Μπονάτι, τὸν διερμηνέα καὶ τὸν ὄδηγόν τοῦ αὐτοκινήτου. Εὐθὺς ὡς ἐγνώσθη τὸ ἐγκλημα ἀπεστάλησαν ἐπὶ τόπου εἰδικοί ἀξιωματικοὶ καὶ ὑπάλληλοι διὰ τὴν ἐνέργειαν τῶν ἀνακρίσεων, ἐνῶ ἀφ' ἑτέρου ἰσχυρὰ ἀποσπάσματα διετάχθησαν νὰ περιφρουρῶσι τὰ σύνορα.

Τὴν πρώτην τῆς 29ης προσελθὼν εἰς τὸ Ὑπουργεῖον Ἐξωτερικῶν ὁ πρέσβυς τῆς Ἰταλίας κ. Μοντάνια διεμαρτυρήθη διὰ τὴν δολοφονίαν, ἀφῆκε δὲ καὶ ρηματικὴν διακοίνωσιν δι' ἧς ἠτήσατο τὰ ἐξῆς: Ἐπίσημον αἰτησὶν συγγνώμης, τέλεσιν μνημοσύνου καὶ παράστασιν εἰς αὐτὸ ἔλθω τῶν μελῶν τοῦ Ὑπουργικοῦ Συμβουλίου, ἀπόδοσιν τιμῶν κατὰ τρόπον ὀριζόμενον ἐν αὐτῇ, ἐνέργειαν αὐστηρῶν ἀνακρίσεων τῇ συμπτᾶξει τοῦ στρατιωτικοῦ ἀκολούθου τῆς ἐνταῦθα Πρεσβείας, ὑπόσχεσιν ὅπως οἱ ἔνοχοι καταδικασθῶσιν εἰς θάνατον, τὴν καταβολὴν ἕνεκα ποινῆς 50 ἑκατομμυρίων λιρετῶν καὶ τέλος τὴν ἀπόδοσιν τιμῶν εἰς τὰς σωροὺς τῶν θυμάτων. Ἡ Ἑλληνικὴ Κυβέρνησις ἐδέχθη τὰ πλεῖστα τῶν αἰτημάτων, ἀπέρριψεν ὅμως τὰ θίγοντα τὴν τιμὴν καὶ τὴν κυριαρχίαν τοῦ Κράτους.

Ἐν τῷ μεταξύ ἠγγέλθησαν ἔκτροποι σιγναὶ γενόμεναι εἰς Μιλάνον, Τεργέστην, Νεάπολιν καὶ ἄλλας Ἰταλικὰς πόλεις ὑπὸ τοῦ πλήθους τῆς ὑποκινήσει τῶν Φασιστῶν κατὰ τῶν Ἑλλήνων τῆς Ἰταλίας καὶ τῶν Ἑλληνικῶν Προξενείων, ἔκαυσαν δὲ οὗτοι καὶ μίαν Ἑλληνικὴν σημαίαν εἰς τινα τῶν πλατειῶν τῆς Τεργέστης.

Ὁ πρέσβυς τῆς Ἰταλίας ἐπισκεφθεὶς καὶ αὐτὸς τὸ Ὑπουργεῖον τῶν Ἐξωτερικῶν ἐδήλωσεν ὅτι ἡ ἐν μέρει ἀποδοχὴ τῶν Ἰταλικῶν αἰτημάτων δὲν ἱκανοποιεῖ τὴν

Ιταλίαν, ἐδόθησαν δὲ σχετικαὶ διαταγαὶ διὰ τὴν κατάληψιν τῆς Κερκύρας πρὸς ἐξαναγκασμὸν ἀποδοχῆς ὄλων τῶν αἰτημάτων.

Πράγματι τὴν 4ην μ.μ. τῆς 31ης Αὐγούστου κατελαμβάνετο ἡ Κέρκυρα ὑπὸ τοῦ καταπλεύσαντος αὐτόθι Ἰταλικοῦ στόλου ἀποβιβάσαντος περὶ τὰς 15000 στρατοῦ ὑπὸ τὰ πυρὰ τοῦ στόλου, βάλλοντος ἐπὶ ἓν τέταρτον τῆς ὥρας δι' ἐνσφαιρῶν βολῶν. Τὰ θύματα ἐκ τοῦ κανονιοβολισμοῦ ὑπῆρξαν πολλὰ, ἅπαντα δὲ σχεδὸν ἐκ τοῦ προσφυγικοῦ πληθυσμοῦ τοῦ διαμένοντος ἐντὸς τοῦ ἀνοχυρώτου φρουρίου τῆς Κερκύρας.

Τὴν 6ην μ.μ. τῆς ἰδίας ἡμέρας ὁ Γάλλος ἐπιτετραμμένος ἐπέδωκεν εἰς τὸ Ὑπουργεῖον Ἐξωτερικῶν ἓκ μέρους τῆς Διασκέψεως τῶν Πρεσβευτῶν δύο σημειώματα δι' ὧν ἡ διάσκεψις διαμαρτύρεται διὰ τὴν δολοφονίαν καὶ προσκαλεῖ τὴν Ἑλληνικὴν Κυβέρνησιν νὰ προβῇ εἰς ἀνάγκισιν. Ὁ Ὑπουργὸς τῶν Ἐξωτερικῶν κ. Ἀλεξανδρῆς ἀπήντησεν ὅτι ἀπὸ τῆς πρώτης στιγμῆς ἐλήφθησαν πάντα τὰ μέτρα διὰ τὴν ἀνακάλυψιν τῶν δολοφόνων.

Σύμπτως ὁ Παγκόσμιος τύπος ἐπιτίθεται ἐναντίον τῆς Ἰταλίας διὰ τὴν ἐσπευσμένην καὶ παρὰ πάντα τὰ διεθνή νόμιμα ἐνέργειαν τῆς Ἰταλίας, κατόπιν τῆς ὁποίας ὁ χαρακτήρ τοῦ ἐπεισοδίου ἀπὸ Ἑλληνοἰταλικῆς ἀπλῶς μεταβάλλεται εἰς διεθνή, δυναμένου νὰ προκαλέσῃ νέας περιπλοκάς καὶ πρὸς πρόληψιν τῶν ὁποίων θέλει ἐπιληφθῆ τῆς ἐπιλύσεως τούτου ἡ Κοινωνία τῶν Ἐθνῶν πρὸς ἣν θὰ ἀναφερθῇ καὶ ἡ Ἑλληνικὴ Κυβέρνησις.

ΟΙ ΚΥΠΡΙΑΚΟΙ ΠΟΘΟΙ.— Ἡ Ἐθνοσυνέλευσις τῆς Κύπρου εἶχε καὶ πάλιν ἀνακινήσει τὸ ζήτημα τῆς ἐνώσεως τῆς Κύπρου μετὰ τῆς Ἑλλάδος δι' αἰτήσεώς τῆς ἐπιδοθείσης ἐν Λονδίνῳ ὑπὸ τοῦ ἀντιπροέδρου τῆς. Ὁ Ὑπουργὸς τῶν Ἀποικιῶν τῆς Ἀγγλίας ἀπαντῶν εἰς τοὺς Κυπρίους ἐδήλωσεν ὅτι ἡ Ἀγγλικὴ Κυβέρνησις ἀπέρριψε τὴν αἴτησιν ταύτην καὶ θεωρεῖ τὸ ζήτημα ὡς δριστηκῶς διευθετηθῆν.

Ἡ ΕΠΙΚΥΡΩΣΙΣ ΤΗΣ ΣΥΝΘΗΚΗΣ ΤΗΣ ΛΩΖΑΝΝΗΣ.— Διὰ Νομοθ. Διατάγματος δημοσιευθέντος εἰς τὴν Ἐφημερίδα τῆς Κυβερνήσεως τῆς 25ης Αὐγούστου ἐκυρώθη ὑπὸ τῆς Ἑλλάδος ἡ συνθήκη εἰρήνης ἢ ὑπογραφεῖσα ἐν Λωζάννῃ.

Ἐπίσης αὕτη ἐκυρώθη καὶ ὑπὸ τῆς Ἐθνοσυνελεύσεως τῆς Ἀγκύρας μετὰ μακρὰν καὶ σφοδρὰν συζήτησιν ἐπὶ τῶν διατάξεών τῆς. Πολλοὶ ρήτορες προέβησαν εἰς ἀντιγαλλικὰς ἐκδηλώσεις, διερμηνεύσαντες παράπονα τῶν ὑπὸ Γαλλικὴν κατοχὴν διαδιδόντων Μουσουλμάνων. Ἐπίσης ἀντετάχθησαν καὶ κατὰ τῆς διαρρυθμίσεως τῶν συνόρων τῆς Συρίας.

Τὴν ὑπὸ τῆς Ἀγκύρας κύρωσιν τῆς Συνθήκης ἐπηκολούθησεν ἡ ἄμεσος ἀπαρχὴ τῆς ἐκκενώσεως τῆς Κωνσταντινουπόλεως.

Ἡ ΔΙΑΦΩΝΙΑ ΔΙΑ ΤΑΣ ΕΠΑΝΟΡΘΩΣΕΙΣ.— Ἡ διάστασις τῶν ἀντιλήψεων τῆς Ἀγγλίας ἀφ' ἑνὸς καὶ τῆς Γαλλίας καὶ Βελγίου ἀφ' ἑτέρου ὡς πρὸς τὸ ζήτημα τῶν ὑπὸ τῆς Γερμανίας ὀφειλομένων ἐπανορθώσεων ἐξακο-

λουθεὶ ὀφισταμένη. Ἡ Γαλλικὴ καὶ Βελγικὴ ἀπάντησις εἰς τὰς τελευταίας Ἀγγλικὰς προτάσεις καὶ οἱ ἀλλεπάλληλοι λόγοι ἐκφωνηθέντες ὑπὸ τοῦ Πουαγκαρέ ἐλάχιστα σημεῖα ὑποχωρήσεως παρέχουσιν. Ἐν τῇ μεταξὺ ἡ οικονομικὴ δυσπραγία τῆς Γερμανίας ἐπετεινέτι, παρετηρήθη δὲ καὶ ἔλλειψις τροφίμων. Οὐχ ἦντιον παρ' ἄλλην τὴν δυσχερῆ ταύτην ἐσωτερικὴν κατάστασιν ἢ παθητικὴ ἀντίστασις, καίτοι ἐχαλαρώθη κατὰ τι, ἐξακολουθεῖ, ὁ δὲ ἀρχηγὸς τῶν χωριστικῶν Ντόρτεν ἀπεδοκιμάσθη κατὰ τινὰ διάλεξιν του καὶ ὀλίγου δεῖν ἐκακοποιεῖτο ὑπὸ τῶν Ἐθνικιστῶν Γερμανῶν.

A. Π.

ΤΙ ΕΙΝΕ ΤΑ ΕΝΤΟΚΑ ΤΟΥ ΔΗΜΟΣΙΟΥ

ΕΙΣ ΛΙΡΑΣ ΚΑΙ ΔΟΛΛΑΡΙΑ

Πολλοὶ κὰς ἐρωτοῦν δι' ἐπιστολῶν των τί εἶνε τὰ ἔντοκα γραμμάτια τοῦ δημοσίου ποὺ ἐκδίδονται εἰς λίρας καὶ δολλάρια. Μερικοὶ μάλιστα τὰ συγχέουσι πρὸς τὰ ἔντοκα γραμμάτια τῆς Ἐθνικῆς Ἀμύνης ποὺ ἐκδίδει διὰ λογαριασμὸν τοῦ Κράτους ἢ Ἐθνικῆς Τράπεζας. Λέν θεωροῦμεν πρὸς τοῦτο ἄσκοπον νὰ δώσωμεν εἰς τὸ κοινὸν μερικὰς πληροφορίας διὰ τὰ πρῶτα, ἀφοῦ τὰ δεῦτερα, δηλ. τὰ ἔντοκα γραμμάτια τῆς Ἐθνικῆς Ἀμύνης, εἶνε τόσο γνωστὰ εἰς ὅλους τοὺς Ἕλληνας, ὥστε νὰ ἀναγκασθῇ τὸ Κράτος ἀπὸ τὴν πανταχόθεν μεγάλην ζήτησιν νὰ ἀναδιβάσῃ τὸ ὄριον τῆς κυκλοφορίας των εἰς 750 ἑκατομύρια.

Τὰ ἔντοκα γραμμάτια τοῦ δημοσίου εἰς λίρας καὶ δολλάρια ἐκδίδονται ἀπὸ τὸ Κεντρικὸν Ταμεῖον τοῦ Κράτους δὲν εἶνε τίποτε ἕλλο ἀπὸ τὴν τοκοφόρα λήξεως 1, 2, 3, 4, ἢ 5 ἐτῶν μὲ τόκον, ὅστις, προκαταβαλλόμενος εἰς τὸν ἀγοράζοντα τοιαῦτα γραμμάτια, ἀνέρχεται

εἰς 7.58 ο/ο	ὅταν τὸ γραμμάτιον εἶνε προθεσμ. ἑνὸς ἔτους
» 8.10 ο/ο	» » » » δύο ἐτῶν
» 8.70 ο/ο	» » » » τριῶν ἐτῶν
» 9.30 ο/ο	» » » » τεσσάρων ἐτῶν
» 9.88 ο/ο	» » » » πέντε ἐτῶν.

δηλ. ἀντὶ ὁ κάτοχος ἑνὸς τοσὺν δολλαρίων ἢ λιρῶν νὰ καταθέσῃ εἰς μίαν Τράπεζαν, ποὺ δὲν τοῦ δίδει τόκον μεγαλύτερον ἀπὸ 4 ο/ο, τὸ καταθέσει εἰς τὸ Κεντρικὸν Ταμεῖον ποὺ τοῦ δίδει τόκον μεγαλύτερον, ὡς εἶδομεν ἀνωτέρω καὶ εἰς ἀντάλλαγμα τοῦ παραδίδεται ἓν ἔντοκον γραμμάτιον τοῦ Δημοσίου δηλ. ἓν τοσὺν τοῦ Κράτους, ποὺ δύναται νὰ τὸ ἐξαργυρώσῃ καὶ μετὰ ἓν, δύο, τρία, τέσσαρα ἢ πέντε ἔτη, αὐτὸ ἐξαργυρᾶται ἀπὸ τὴν προθεσμίαν ποὺ ἐπιθυμῇ νὰ ἐκδοθῇ ἐπ' ὀνόματι τοῦ τοῦ κρατικῶν τοσῶν, καὶ νὰ λάβῃ πάλιν τὰ αὐτὰ δολλάρια ἢ λίρας ποὺ ἀντεπροσώπευε τὸ κατατεθῆν εἰς τὸ Κεντρικὸν Ταμεῖον τοσῶν του.

Ἀλλὰ δὲν εἶνε μόνον ὁ μέγας τόκος καὶ ἡ ἀσφάλεια ποὺ παρέχει τὸ Κράτος εἰς τὸν ἀγοράζοντα οὗτω ἔντοκα γραμμάτια τοῦ Δημοσίου εἰς χρυσόν, ὡς εἶνε τὰ ἐκδιδόμενα κατὰ τὰ ἀνωτέρω παρὰ τοῦ Κεντρικοῦ Ταμεῖου τοσῶν εἰς λίρας καὶ δολλάρια, ἀλλὰ καὶ ἄλλα σημαντικώτατα ἀνταλλάγματα.

Ὅπως, πρῶτον, τὰ ἔντοκα ταῦτα γραμμάτια ἀπαλλάσσονται τοῦ φόρου τῆς κινήσεως καὶ ἀκινήτου περιουσίας, διὰ τὸ ποσὸν ὅπερ ἀντιπροσωπεύουν καὶ, δεῦτερον, ἐκεῖνος ὅστις ἤθελε ἐνδύσει εἰς τοιαῦτα ἔντοκα γραμμάτια, τοῦλάχιστον τὸ ἓν ἔκτον τῆς κινήσεως του περιουσίας ἀποτελουμένης ἐκ συναλλάγματος καὶ ξένων ἀξιών, δύναται νὰ καταβάλῃ τὸν φόρον ἐλοκλήρου τῆς κινήσεως του περιουσίας τῆς συγκεκλιμένης ἐκ τῶν ἀνωτέρω ἀξιών (συναλλάγμα καὶ ξένα χρεώγραφα) εἰς ἀντίστοιχον συναλλάγμα.

Μὲ λίγα λόγια, τὰ ἔντοκα γραμμάτια εἰς χρυσόν δὲν εἶνε ἄλλο τίποτε εἰμὴ μία πρώτης τάξεως τοποθέτησις λιρῶν ἢ δολλαρίων μὲ τόκον σημαντικώτατον, ἀσφάλειαν ἀπόλυτον καὶ πρὸ παντὸς ἐξασφάλειαν ὅτι, ὅ,τι δήποτε καὶ ἂν συμβῇ εἰς τὴν δραχμὴν, οἱ κάτοχοι τοιούτων γραμματίων ἔχουν πάντοτε τὴν εἰς δολλάρια ἢ λίρας περιουσίαν των, πάλιν εἰς τοιοῦτον νόμισμα δηλαδὴ εἰς χρυσόν.

ΕΠΙΣΤΗΜΟΝΙΚΑ ΘΕΜΑΤΑ ΓΡΑΜΜΕΝΑ ΔΙ' ΟΛΟΥΣ

ΤΑ ΤΡΑΧΩΜΑΤΑ

Στατιστικαὶ πληροφορίαι — Μετάδοσις τῆς νόσου — Προφυλακτικὰ μέτρα — Θεραπεία.

Θὰ ὀμιλήσωμεν περὶ ζήτηματος μεγίστης σοβαρότητος περὶ τῶν «Τραχωμάτων ἐν Ἑλλάδι» φρονοῦμεν δὲ ὅτι μόνον διὰ τῆς μέχρις ἐνοχλητικότητος ἐπαναλήψεως καὶ ἐπιμονῆς θὰ ἐπιτύχωμεν τὸ ποθούμενον ἀποτέλεσμα, τὴν πρὸς θεραπείαν τοῦ κακοῦ λήψιν τῶν ἀπαιτουμένων μέτρων.

* *

Ἡ βαρυτάτη αὕτη νόσος εἶνε δυστυχῶς λίαν διαδεδομένη ἐν Ἑλλάδι. Ἐπὶ 54,179 ἀσθενῶν, τοὺς ὁποίους ἐπὶ 17 ἔτη θεραπεύσαμεν εἰς τὰς Κλινικὰς ἡμῶν (μὴ ὑπολογίζοντες τοὺς πάσχοντας μόνον ἐξ ἀνωμαλιῶν τῆς διαθλάσεως ἢ τοῦ μυώπου, ὑπερμετρῶπων κλπ.) 15,464 ἦσαν τραχωματικοὶ παρατηρεῖται δηλαδὴ ἡ καταπληκτικὴ ἀναλογία 30 ο/ο τοιαύτην δὲ περίπου ἀναλογίαν ἀνευρίσκομεν καὶ εἰς στατιστικὰς ὑπὸ ἄλλων γενομένας.

Τοιαύτην ἀναλογίαν μόνον εἰς τινὰς χώρας τῆς Ἀνατολῆς (Τουρκίαν, Ρουμανίαν, Ρωσίαν κλπ.) παρατηρεῖται, ἐν ᾧ τοῦναντίον εἰς τὰς πεπολιτισμένας χώρας τῆς Δύσεως εἶνε ἡ ἀναλογία ἐλαχίστη 1 ο/ο ἢ καὶ ὀλιγώτερον ἢ καὶ ἡ νόσος εἶνε ὅλως ἀγνωστος. Εἶνε δηλαδὴ ἡ διάδοσις τῆς νόσου ταύτης τοσοῦτον μεγαλύτερα ἔσον ὁ πολιτισμὸς εἶνε μικρότερος, εἶνε συνεπῶς αὕτη ἐνδεῖσις βαρβαρότητος καὶ δικαίως σπαράσσεται ἡ καρδιά Ἑλληνας, βλέποντος ὁποῖαν θέσιν κατέχει ἡ Ἑλλάς ἀπὸ τῆς ἀπόψεως ταύτης.

* *

Τὸ τραχώμα εἶνε νόσος βαρυτάτη, καθιστᾷ τὸν ἄνθρωπον ἀνίκανον πρὸς ἐργασίαν, ἐπομένως στερεῖ αὐτὸν τῶν πρὸς τὸ ζῆν ἀναγκῶν, καθιστᾷ ἐξ ἄλλου αὐτὸν νευρικὸν καὶ εὐερέθιστον καὶ διὰ τοὺς λόγους δὲ τούτους ὠθεῖ ἐμμέσως πρὸς τὸ ἐγκλημα. Ὅντως δὲ παρετηρήθη ὅτι ἡ ἀναλογία τῶν τραχωμάτων ἐπὶ τῶν εἰς τὰς φυλακὰς εἰσαγεμένων, πρὸ τῆς φυλακίσεως ἦδη, εἶνε μεγαλύτερα ἢ ἐπὶ τῶν λοιπῶν ἀνθρώπων.

Ἡ σημασία τῶν τραχωμάτων διὰ τὴν χώραν ἡμῶν εἶνε μεγίστη. Πλὴν τῆς πρὸς ἐργασίαν ἀνικανότητος, ἣτις ἐλαττοῖ τὴν Ἐθνικὴν παραγωγὴν, πλὴν τῆς αὐξήσεως τῆς ἐγκληματικότητος, ἔχομεν καὶ τὴν ἐλάττωσιν τῆς στρατιωτικῆς ἡμῶν δυνάμεως, καθότι 6, 6 ο/ο τῶν ἀπαλλαγῶν τοῦ κατὰ γῆν στρατοῦ καὶ 2, 2 ο/ο τῶν ἀπαλλαγῶν τοῦ ναυτικοῦ ὀφείλονται εἰς τὸ τραχώμα. Λόγῳ δὲ τῆς μεγάλης αὐτοῦ διαδόσεως παρ' ἡμῖν ἀποτελεῖ τοῦτο ἀληθῆ μάστιγα τῆς χώρας ἡμῶν ἵσης σπουδαιότητος πρὸς τὴν ἐτέραν μάστιγα τὴν ἐλονοσίαν, μετὰ τῆς ὁποίας ἄλλως τε καὶ συνδυάζεται συχνότατα.

* *

Τὸ τραχώμα εἶνε νόσος ἐξόχως μεταδοτικὴ, μεταδιδόμενη εἴτε ἀπ' εὐθείας ἀπὸ ἀτόμου εἰς ἄτομον, εἴτε ἐμμέσως διὰ τῆς χρήσεως μεμολυσμένων ἀντικειμένων π.χ. ρινομάκτρων, προσφύων κλπ. Εὐκολύνεται δὲ ἡ μετάδοσις αὐτοῦ ὑπὸ τοῦ μεγάλου συνωστισμοῦ καὶ τῆς ἐλλείψεως καθαριότητος, εἰς τοῦτο δὲ κυρίως ὀφείλεται καὶ ἡ διάδοσις αὐτοῦ ἐν Ἀνατολῇ ὅπου οἱ δύο οὔτοι παράγοντες εἶνε τόσο διαδεδομένοι.

Τὸ τραχώμα ἐπὶ πλέον ὑποτροπιάζει εὐκόλως, ὁ δὲ ἄπαξ ὑπ' αὐτοῦ προσδληθεὶς καὶ ἰαθεὶς ὑπόκειται εἰς νέους παροξυσμοὺς. Διὰ τοῦτο αἱ ἀρχαὶ τῆς Ἀμερικῆς, ὅπου τὸ τραχώμα εἶνε εἰσέτι ἀγνωστον λαμβάνουν αὐστηρότατα μέτρα, ἵνα μὴ διαδοθῇ καὶ ἐκεῖ ἀποπέμψουσιν ἀμέσως καὶ πρὸ πάσης ἐπικοινωνίας μετὰ τῆς χώρας, ὅχι μόνον τοὺς πάσχοντας ἐκ τραχωμάτων, ἀλλὰ καὶ ἐκείνους οἱ ὁποῖοι παθόντες ἄλλοτε καὶ ἰαθέντες φέρουσι μόνον τὰς οὐλὰς τῆς νόσου.

* *

Τοιαύτης οὔσης τῆς βαρύτητος τοῦ κακοῦ ἐννοεῖται ὁποῖα προσπάθεια πρέπει νὰ καταβληθῇ πρὸς θεραπείαν αὐτοῦ. Τὰ ἀπαιτούμενα μέτρα εἶνε πολλὰ, πρέπει δὲ νὰ ληφθῶσιν ὑπὸ τοῦ Κράτους ἐν γένει, τῶν Δήμων καὶ Κοινοτήτων καὶ ὑπὸ τῶν ἰδιωτῶν.

Τὰ μέτρα ταῦτα τὰ ὁποῖα συντομώτατα μόνον δυνάμεθα νὰ διεξέλθωμεν ἐνταῦθα εἶνε τὰ ἑξῆς:

Νὰ διδαχθῶσιν ἐπαρκῶς τὰ περὶ τραχωμάτων πάντες οἱ ἰατροὶ, οἱ μὴ εἰδικοί ὀφθαλμολόγοι, ἵνα ταχέως διαγινώσκωσι καὶ ἐγκαίρως θεραπεύωσι τὴν νόσον καὶ ἐμποδίζωσι τὴν μετάδοσιν αὐτῆς, ἢ παραπέμψουσιν εἰς τοὺς εἰδικούς.

Νὰ ἰδρυθῶσιν ἰδίαι εἰς τὰς ἐπαρχίας εἰδικὰ ἰατρεία πρὸς δωρεάν θεραπείαν τῶν τραχωμάτων.

Νὰ ἐξετάζωνται οἱ προσερχόμενοι πρὸς ἐργασίαν εἰς κέντρα συνωστισμοῦ, ἐργοστάσια π.χ., καὶ νὰ ἀπορρίπτωνται αὐστηρῶς οἱ πάσχοντες ἐκ τραχωμάτων ἵνα μὴ μολύνωσι τοὺς λοιπούς, οἱ δὲ ἄλλοτε παθόντες καὶ ἰαθέντες νὰ γίνωνται μὲν δεκτοί, ἀλλὰ νὰ ἀνατίθωνται εἰς αὐτοὺς ἐργασία μὴ ἐκθέτουσα αὐτοὺς εἰς νέους παροξυσμοὺς τῆς νόσου, ὅλοι δὲ οἱ ἐργάται νὰ ἐπιθεωρῶνται περιοδικῶς πρὸς ἀνακάλυψιν καὶ ἀπομάκρυνσιν τῶν πασχόντων. Ἀνάλογος μέριμνα νὰ ληφθῇ διὰ τὰ σχολεῖα, τοὺς στρατιῶνας κλπ.

Οἱ ἐκ κέντρων συνωστισμοῦ ἀπομακρυνόμενοι νὰ μὴ διασπείρωνται εἰς τὴν κοινωνίαν, ἵνα μεταδίδωσι τὸ μόλυσμα, ἀλλ' ἐφ' ὅσον τοῦτο εἶνε δυνατόν νὰ συγκεντρωθῶσι ἐπὶ τὸ αὐτό, ὅτε εὐκολωτέρα καθίσταται ἡ ἐπίδρασις καὶ θεραπεία αὐτῶν.

Νὰ βελτιωθῶσιν οἱ ὑγιεινοὶ ὅροι τῆς κατοικίας ὥστε νὰ μὴ ἀπαντῶνται πλέον αἱ γνωσταὶ ἄνευ ἡλίου καὶ ἀέρος καὶ ἀκάθαρτοι τρώγλαι. Ἀνάλογα μέτρα νὰ ληφθῶσι καὶ διὰ τοὺς τόπους ἐργασίας π.χ. ἐργοστάσια, ἐργαστήρια κλπ.

Νὰ διαδοθῶσι δι' ὄλων τῶν δυνατῶν μέσων, σχολεῖου,

ἐκκλησίας, τύπου κλπ., αἱ εἰς πάντα ἄνθρωπον ἀναγκαῖαι στοιχειώδεις γνώσεις ὑγιεινῆς.

*
**

Ἐπειδὴ ὁμως ὡς εἶπομεν τὸ κύριον αἷτιον τῆς μεταδόσεως τῆς νόσου ταύτης εἶνε ἡ ἀκαθαρσία πρέπει πρὸ παντός νὰ διδαχθῇ ὁ λαὸς καὶ ἐθισθῇ εἰς τὴν καθαριότητα ἀκολουθῶν καὶ ἐφαρμοζῶν τὴν ἰδίαν αὐτοῦ παρομίαν « ἡ πάστρα εἶναι μισὴ ἀρχοντιά ». Νὰ διδαχθῇ ὅτι ὁ σάπων, τὸ ρινόμακτρον καὶ τὸ λουτρόν, δὲν εἶναι ἀντικείμενα πολυτελείας, ἀλλὰ τῆς πρώτης ἀνάγκης. Δυστυχῶς δὲ ἡ ρυπαρότης εἶνε ἀπελπιστικῶς διαδεδομένη ἐν Ἑλλάδι καὶ εἰς αὐτὰς ἀκόμη τὰς νήσους, τῶν ὁποίων οἱ κάτοικοι ζῶσιν ἐν μέσῳ τοῦ ὕδατος.

Ἐὰς ἐργασθῶμεν λοιπὸν ὅλοι διὰ τὴν διδασκαλίαν ταύτην. Ἐὰς ἐργασθῶσιν οἱ διδάσκαλοι διδάσκοντες εἰς τοὺς μαθητὰς τὴν ἀνάγκην τῆς καθαριότητος καὶ ἐπιβάλλοντες αὐτὴν διὰ τῆς τιμωρίας. Ἐὰς ἐργασθῇ ὁ κληρικός παρουσιάζων τὴν ἀκαθαρσίαν, ὅπως ὄντως εἶνε, ὡς ἀσέβειαν πρὸς τὸ ἴδιον ἡμῶν σῶμα καὶ ἐμμέσως πρὸς τὸν Θεόν, καὶ συνιστῶν εἰς τοὺς γονεῖς νὰ συνειθίζωσιν εἰς ταύτην τὰ τέκνα των. Ἐὰς μεταχειρισθῇ πρὸς τοῦτο τὸ κήρυγμα καὶ ἐν ἀνάγκῃ καὶ αὐτὸ τὸ ἀπὸ γενικῆς ἀπόψεως ἀπρηχαιωμένον μέσον τοῦ ἀφορισμοῦ. Ἐὰς μιμηθῶσι πάντες οἱ κληρικοὶ τὸ παράδειγμα προσδευτικῶ Ἐπισκόπου νήσου τινός, ὅστις βλέπων τοὺς αἰγιαλοὺς ταύτης κενούς κολυμβητῶν ἤλεγξεν ἀπὸ τῆς « Ὁραίας Πύλης » τοὺς κατοίκους τῆς νήσου διὰ τοῦτο. Ἐὰς ἐργασθῇ τέλος ὁ τύπος, οἱ χρονογράφοι καὶ πάντες ἐν γένει οἱ δυνάμενοι νὰ ἐξασκήσωσιν ἐπιρροὴν ἐπὶ τοῦ πλήθους.

*
**

Δὲν ἀρκεῖ ὁμως νὰ διδαχθῇ ὁ λαὸς τὴν καθαριότητα, ἀνάγκη νὰ τῇ παρασχεθῶσι καὶ ἐπαρκῆ τὰ πρὸς τοῦτο ἀπαιτούμενα μέσα. Ἐὰς φροντίσωσι λοιπὸν οἱ ἀρμόδιοι νὰ ἰδρῶσιν πανταχοῦ δημοσίους λαϊκοὺς λουτήρας καὶ ἄλλα τοιαῦτα κολυμβητικὰ ἰδρύματα κλπ. τὰ ὅποια καὶ ἀπὸ ἄλλων ἀπόψεων θὰ εἶνε ὠφέλιμα. Ἐὰς πράξῃ ἕκαστος τὸ καθήκον του καὶ οὕτω ταχέως θὰ ἴδωμεν ἐξαλειφόμενὴν τὴν μάλιστα ταύτην τῆς χώρας ἡμῶν, τὸ **τράχωμα**, καὶ θὰ δύναιται νὰ θεωρηθῇ καὶ ἡ Ἑλλάς ὡς χώρα ὄντως πεπολιτισμένη.

*
**

Τοῦτο προσπαθοῦντες νὰ πράξωμεν καὶ ἡμεῖς ἐν τῇ μέτρῳ ἡμῶν οὐ μόνον διηνεκῶς ἐπαναλαμβάνομεν τὰ ἀνωτέρω ὁσάκις ἡ εὐκαιρία παρουσιάζεται, ἀλλὰ καὶ ἴδιον σύγγραμμα ὑγιεινῆς τῆς δράσεως « **Ἰγυεῖς Ὁφθαλμοί** » συνεγράψαμεν καὶ ἐξεδώσαμεν κατὰ τὸ 1908 ἰδίᾳ δαπάνῃ, διενείμαμεν δὲ δωρεὰν χιλιάδας ἀντιτύπων εἰς ἀπάσας τὰς δημοσίας, δημοτικὰς καὶ ἐκκλησιαστικὰς ἀρχάς, συλλόγους, σχολεῖα κλπ. ἐν τῇ ἔσω καὶ ἔξω Ἑλληνισμῷ.

Ἐπενοήσαμεν δὲ πρὸ πολλοῦ ἤδη ἐν Παρισίῳ εὐρισκόμενοι καὶ ἴδιον ἐργαλεῖον πρὸς θεραπείαν τῆς

τριχιάσεως μιᾶς τῶν ἐπιπλοκῶν τοῦ τραχώματος τὴν « **Λαβίδα τριχιάσεως** » τυχὸν τῆς ἐπιδοκιμασίας τῶν σοφῶν ἡμῶν διδασκάλων Trouseau, de Wacker Czale, Jouski Panas, σήμερον δὲ πανταχοῦ ἐν χρήσει. Ἐπὶ πλέον δὲ πρῶτον καὶ μόνον ἡμεῖς ἐν Ἑλλάδι ἐπρομηθεύθημεν πρὸ πολλοῦ ἤδη ἀντὶ ἀδράς δαπάνης **ράδιον** πρὸς θεραπείαν διαφόρων ὀφθαλμικῶν νόσων καὶ ἰδίᾳ τραχωμάτων, ἐφαρμοζόμεν δὲ ἕκτοτε τοῦτο ἐν ταῖς Κλινικαῖς ἡμῶν.

ΣΠΗΛΙΟΣ Ι. ΧΑΡΑΜΗΣ

Ἰγυηγῆς Ὁφθαλμολόγος
Διευθυντῆς Ὁφθαλμολογικῶν Κλινικῶν

ΑΠΟ ΤΗΝ ΙΣΤΟΡΙΑΝ ΤΗΣ ΙΑΤΡΙΚΗΣ

Η ΠΡΩΪΝΗ ΠΡΟΣΕΥΧΗ ΤΟΥ ΙΑΤΡΟΥ

Ἡ « Revue de Médecine de la Suisse Romande » τοῦ περναίου Ἀυγούστου δημοσιεύει « προσευχὴν πρωΐνῃν τοῦ ἱατροῦ » ὀφειλομένην εἰς τὸν ἱατροφιλόσοφον καὶ θεολόγον Maimonide, ζήσαντα ἀπὸ τοῦ 1135 μέχρι τοῦ 1204. Γῆν περιέρχον, ἀλλὰ καὶ διδασκτικὴν ταύτην προσευχὴν δημοσιεύομεν κατωτέρω ἐν μεταγλωττίσει, χάριν τῶν ἀναγνωστῶν μας.

« Γέμιζε τὴν καρδίαν μου ἀπὸ ἀγάπην διὰ τὴν τέχνην καὶ τὰ πλάσματά σου. Μὴ μ' ἀφίσης εἰς τὴν ἐξάσκησιν τῆς τέχνης μου νὰ παρασυρθῶ ἀπὸ τὴν δίψαν τοῦ κέρδους καὶ ἀπὸ τὴν φιλοδοξίαν. Διότι οἱ ἐχθροὶ οὗτοι τῆς ἀληθείας καὶ τῆς φιλανθρωπίας δύνανται εὐκόλῃ νὰ με παρασύρουν καὶ νὰ με ἀπομακρύνουν ἀπὸ τὸ εὐγενὲς χρέος, τὸ ὁποῖον ἔχω νὰ εὐεργετῶ τὰ τέκνα σου.

Στήριξε τὴν δύναμιν τῆς καρδίας μου εἰς τὸ νὰ εἶναι πάντοτε πρόθυμος νὰ ἐξυπηρετῇ πλουσίους καὶ πένητας, φίλους καὶ ἐχθρούς, ἀγαθοὺς καὶ πονηροὺς.

Κάμε νὰ βλέπω μόνον τὸν ἄνθρωπον εἰς τὸ πρόσωπον τοῦ πάσχοντος. Πιρὰ τὸν ἄρρωστον τὸ πνεῦμά μου ἄς μείνῃ ἀγνὸν καὶ ἄς μὴ παρασύρῃται ἀπὸ ἄλλοτριαν σκέψιν, ἵνα ἔχῃ πάντοτε ἐνώπιόν του ὅ,τι τῷ ἐδίδαξαν ἡ πείρα καὶ ἡ ἐπιστήμη. Διότι μεγάλαί καὶ ὑψηλαί εἶναι αἱ ἐπιστημονικαὶ ἐρευναι, ὧν σκοπὸς εἶναι νὰ διαφυλάξουν τὴν υἰεῖαν καὶ τὴν ζωὴν τῶν πλασμάτων σου.

Κάμε νὰ ἔχουν οἱ ἄρρωστοὶ ἐμπιστοσύνην εἰς ἐμὲ καὶ τὴν τέχνην μου καὶ ν' ἀκολουθοῦν τὰς συμβουλὰς μου καὶ τὰς συνταγὰς μου.

Ἀπομάκρυνε ἀπὸ τὴν κλίνην των τοὺς ἀγύρτας, τοὺς συγγενεῖς μὲ τὰς χίλας συμβουλὰς καὶ τὰς νοσοκόμους αἱ ὁποῖαι πάντοτε τὰ ξαίρουν ἴλα. Διότι ὅλοι αὐτοὶ εἶνε πρόσωπα ἐπικίνδυνα, τὰ ὁποῖα συντελοῦν ὥστε ν' ἀποτυγχάνουν οἱ καλύτεροὶ σκοποὶ τῆς τέχνης, στέλλοντα πολλάκις τὰ πλάσματά σου εἰς τὸν ἕρδη.

Ἄν οἱ ἄμαθεῖς μὲ κατακρίνουν καὶ μὲ περιπέζωσιν, κάμε ὡς θώραξ νὰ με φυλάττῃ ἄτρωτον ἡ ἀγάπη τῆς τέχνης, διὰ νὰ δυνηθῶ νὰ ἐπιμένω εἰς τὴν ἀλήθειαν, χωρὶς ποσῶς νὰ προσέξω εἰς τὴν γοητείαν, τὴν φήμην καὶ τὴν ἡλικίαν τῶν ἐχθρῶν μου.

Δός μοι, θεέ, ἐπιείκειαν καὶ ὑπομονὴν διὰ τοὺς ἀρρώστους, τοὺς πείσμονας καὶ ἀγροίκους.

Κάμε νὰ εἶμαι μετρημένος εἰς ὅλα καὶ ἄπληστος ἐν τῇ ἀγάπῃ τῆς ἐπιστήμης μου.

Ἀπομάκρυνε ἀπ' ἐμοῦ τὴν σκέψιν, ὅτι ὅλα τὰ γνωρίζω καὶ ὅτι δι' ὅλα δύναμαι. Δός μοι τὴν δύναμιν, τὴν

θέλησιν καὶ τὴν εὐκαιρίαν νὰ εὐρύνω ἀδιαλείπτως τὰς γνώσεις μου. Δύναμαι σήμερον ν' ἀνακαλύψω ἐν ἐμοὶ πολλὰς πλάνας, ἃς δὲν ὑποψιαζόμεν χθές. Διότι ἡ τέχνη εἶναι μεγάλη, ἀλλὰ καὶ ὁ νοῦς τοῦ ἀνθρώπου πάντοτε προχωρεῖ περαιτέρω».

Σ.

ΠΟΓΟΤΕΧΝΙΚΑ — ΤΕΧΝΟΚΡΙΤΙΚΑ

ΤΟΥ ΤΡΟΜΟΥ

Ἄργο καὶ σβήνει σὰν ἀχνὸς ἡ μέρα ὀλόγυρά μου.

Μουντὸ καὶ κρῦο τὸ σούρουπο. Τὸ πένθος τὸ βαθὺ
τόσο μεγάλο καὶ σκληρὸ στὴ φύση ἔχει ἀπλωθεῖ,
ποὺ γέρνει ἕνα ξερόφυλλο τοῦ Ὀχιώβρη καὶ ἡ
[καρδιά μου.

Τὸ τζάκι χώνεψε. Χλωμοὶ τῆς κάμαράς μου οἱ τοῖχοι.
Καὶ θάμπωσαν καιοὶ κρεμασιτὲς εἰκόνες μου οἱ παλιές.
Παράξενες τριγύρω μου ποὺ ἀντιλαλοῦν μιλιές,
λὲς κ' ἀπὸ μέσα μου σιριγγοὶ νὰ τραγουδοῦνε
[οἴχοι.

Ἄλλι καὶ πῶς τὸ βογγητὸ τᾶγγριου βοριά τοῦ ἀντάρι
θὰ νιώσω στὰ παράθυρα νὰ ψάχνει ὀληνηχίς;
Οὔτε γαλήνιος λογισμὸς οὔτε ὕπνος μερευντῆς.
Ἄ! νὰ μὴν ἐφθανε ποτε τέτια βραδιά γιὰ νᾶρτει.

Γρήγορα, φῶς. Θολώσανε τοῦ νοῦ τὰ μονοπάτια,
Χεράκια, ποὺ σᾶς χὰῖδενα κάποιον ὠραῖον καιρὸ,
φέρτε μου φῶς στὸ σπαραγμὸ. Μὲ σύγκροτο δὲν μπορῶ,
μέσ' στὸν καθρέφτη δυὸ ἄγρια νὰ με κοιτάζουν
[μάτια.

ΣΤΕΛΙΟΣ ΣΠΕΡΑΝΤΣΑΣ

ΜΕΣ' ΑΠ' ΑΝΑΡΙΑ ΚΥΠΑΡΙΣΣΙΑ...

Μέσ' ἀπ' ἀνάγια κυπαρίσσια
Φεγγάρι μελαγχολικόν,
Δουλοῦδια γιασεμιάς περίσσια
Μῦρο σκορποῦν μεθυστικόν.

Κλείνω τὰ μάτια μου : νὰ ἐμπρός μου
Ἀπὸ μάτια ἀπὸ παλιὸν καιρὸ
Καὶ μιὰ φωνή, σὰν ἄλλου κόσμου,
Νὰ μοῦ μιλάει πάλι θαρρῶ.

Κάρυστος, Αὐγούστιος τοῦ 1923. (Μεσάνυχτα)

ΣΕΦΥΡΟΣ ΒΡΑΔΥΝΟΣ

Η ΨΥΧΗ ΤΟΥ ΔΑΣΟΥΣ

ἌΟλα σωμαίνουν : Κι' ὁμως κάποια ἀχνή φωνή
— Ἐλα σιτὸ πλάϊ μου στάσου
κι' ἄκου— Σιγομιλεῖ, κλαίει καὶ γελάει, πονεῖ
μέσ' τὰ κλαριά τοῦ δάσου.

Ποῦν' ἡ φωνή; Τὶ λέει; τί κλαίει; γιατί θρηνηῖ
τόρα ποὺ ὅλα σωμαίνουν;
Τόρα ποὺ ἀρχίζουν νὰ χλωμαίνουν οἱ οὐρανοὶ
τὰ χρώματα ν' ἀργοπεθαίνουν;

Τὶ εἶνε ἡ φωνή; Τὶ εἶνε ἡ πνοή ποὺ μόλις πνέει
τ' ἀκρόφυλλα κι' ἀναταράζει;
Γιὰ ποῖο μαράζι; ποῖον καημὸ; τί λέει; τί κλαίει
κι' ἡ πλάση ἀναστενάζει;

Σώπασε τόρα, σώπασε λύρα χρυσοῦ
κρύψου.... βουβάσου!
Κι' ὅσα ποτε δὲ θὰ μπορεῖς νὰ πῆς ἐσὺ
τὰ λέει ἡ ψυχὴ τοῦ δάσου!

N. ΠΕΤΙΜΕΖΑΣ ΔΑΥΡΑΣ

ΕΛΛΗΝΙΚΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΚΑΤΙΝΑΣ Γ. ΠΑΠΑ

ΕΝΑ ΚΑΛΟΚΑΙΡΙ ΣΤΟ ΒΟΥΝΟ

(Συνέχεια εκ του προηγουμένου)

Για την άλλη μέρα είχε αποφασιστεί μια επίσκεψις στους νεροτρουβές. Ένας άγωγιάτης ήρθε με τὸ μουλάρι του και τὰ κορίτσια ἐπήδησαν ἢ μιὰ ἴστὸ σαμάρι ἢ ἄλλη πισοκάπουλα και ξεκίνησαν πρὶν ἀκόμα ξημερώση.

Ὁ άγωγιάτης θὰ τοὶς ἄφηνε ἴστους νερόμυλους κιάπο κεί θὰ ἐπήγαιναν με τὰ πόδια ἴστους νεροτρουβές, με ὁδηγὸ τὸ μυλωνά, πὸ ἦταν ἀπὸ μέρες εἰδοποιημένος. Τὸ χωριὸ ὄλο βυθισμένο ἴστον ὕπνο δὲν ἔδινε ἀκόμα κανένα σημεῖο ζωῆς. Μόνον οἱ πετεινοὶ ἄρχισαν νὰ καλημερίζονται ἀπὸ γειτονιά σὲ γειτονιά ἴστη ἀρχὴ ἀραιὰ και βραχνὰ και ὕστερα δυνατώτερα και πυκνότερα κοὶ με φωνές πρὸ ξάστερες, πὸ ἐνωμένες με τὸν ἦχο πὸ ἄφηναν τὰ πέταλα τοῦ μουλαριοῦ χτυπώντας ἐπάνω ἴστα στενά γκαλντερίμια ἔφερναν μιὰ ἐξαιρετικὴ φαιδρότητα ἴστα κορίτσια.

— Ἀκόμα κοιμῶνται οἱ χωριανοί. Ἦθελα νὰξερὰ ποιά ὄρα ἐπὶ τέλους μποροῦμε νὰ συναντήσουμε κανέναν ἀπὸ αὐτοὺς και νὰ κουβεντιάσουμε. Ἐχτός ἀπὸ δυὸ τρεῖς γρηῆς ἄλλον δὲν εἶδαμε.

— Και οὔτε θὰ δοῦμε.

— Λές; και γιατί;

— Ἐχὼ ἔδῳ περισσότερον καιρὸ ἀπὸ σένα και μπορῶ νὰ ἴστὸ πῶ θετικά, εἶπε ἢ Ἄρη καθίζοντας καλύτερα ἴστα πισινὰ τοῦ μουλαριοῦ, πὸ κάθε τόσο γλυτροῦσε.

— Κρατήσου καλά ἀπὸ τὴ μέση μου, μὴν πέσης.

— Και χάσει, βλέπεις, ἢ Βενετιὰ βελόνι! ἴστη ἀρχὴ ἔρεις ἐπέδιῶσα νὰ κάμω μερικὲς γνωριμίες. Μιὰ και θὰ μείνουμε κάμποσο ἔδῳ, καλὸ θάναί νὰ κάμουμε και καμμιὰ μελέτη ἐσκέφθηκα.

Μὰ ὄλες μου οἱ ἀπόπειρες ἐπήγαν χαμένες! οἱ ἀνθρωποὶ ἔδῳ δὲν ἀδειάζουν για κούβεντες. Τοὶς καθημερινές δουλεύουν ἴστα χωράφια τοὺς ἢ λείπουν σὲ ἀγῶγια και τοὶς γιορτὲς μεθάνε.

— Και οἱ γυναῖκες;

Και οἱ γυναῖκες τὸ ἴδιο, αὐτὲς μάλιστα κάνουν τὴν ἀρχὴ. ἴστὸ τὰ ξημερώτατα ἀκόμα καταβαίνουν εἰς τὰ ὑπόγεια και ἀνοίγουν τοὶς ξέστες. Κάθε σπῆτι, και τὸ φτωχότερο ἔχει τὴν ξέστα του, και τί ξέστα! Ἐμεῖς οἱ δυὸ θὰ μπορούσαμε νὰ κατοικήσουμε ἀνετότατα και με ὄλα τὰ λεξικά μας μέσα σὲ μιὰν ἀπ' αὐτὲς!

Καταβαίνουν λοιπὸν ἀπὸ τὰ ξημερώματα κιάρχίζουν νὰ πίνουν.

— Και τί γούστο βρίσκουν;

— Ἄ! ὄσο γιατὸ εἶσαι σὲ θέσι νὰ τὸ κρίνης και μόνη σου! δὲν παρετήρησα νὰ περιφρονῆς και ἴ τόσο τὸ

ντόπιο ἴστὸ τραπέζι και σάν νὰ εἶδα, πὸς ἐφρόντισες νὰ βαλθῆ μιὰ σεβαστὴ ποσότης ἴστη σακκούλὰ μας.

— Και σὺ ἀρχίζω νὰ φοβάμαι, πὸς τὸ ἐρούφηξες κιάλας.

— Ναι, και πρόσεξε μὴ σὲ ἀναποδογυρίσω ἀπὸ τὸ σαμάρι σου, πὸ μου κάθεσαι σά βεζύρης!

— Ἀλήθεια, κουράστηκες; θέλεις νὰλλάξουμε θέσι;

— Ἄ, μπᾶ, ἔτσι ἴστὸπα! Και ἔρεις, Κλέα, με τί τὸ πίνουν;

— Για νὰ ῥωτᾶς δὲν φαντάζομαι νὰ τὸ πίνουν με ποτήρι.

— Ἐννοεῖται, ἀλλὰ μαντεύεις με τί;

— Με τὴ χούφτα;

— Ποῦ νὰ τὸ πετύχης! με καπάκι ἀπὸ κασαρόλα, φαντάσου. Ὅταν τὸ εἶδα ἀπόρρεσα. Ὅχι τόσο για τὸ γεγονός, ὄσο για τὴν ἐφευρετικότητά! Ἐμεῖς ποτὲ δὲ θὰ μπορούσαμε νὰ σκεφθοῦμε νὰ χρησιμοποιήσουμε τὰ καπάκια, ἀν δὲν εἶχαμε ποτήρια. Και νὰ σοῦ πῶ σαυτό τοὶς ἐξήλεψα.

— Ἄι, βέβαια, αὐτὸ εἶναι κατὶ. Ἀλλὰ εἰδοποίησες τὸν Σύνδεσμο Ἐλληνίδων ὑπὲρ τῶν δικαιωμάτων... κλπ. γιατὴ τὴν πρόοδο τῶν γυναικῶν, πὸ παρετήρησες ἴστὸ ἀπομακρυσμένο αὐτὸ χωριό;

— Ὅχι ἄφησα τὸ Σύλλογο ἴστην ἡτυχία του και κράτησα κι ἔγῳ τὴ δική μου.

— Δὲν ἔκαμες καλά, ὄταν σκεφθῆς μάλιστα πὸς εἶσαι ἕνα ἀπὸ τὰ ὄρθοντα μέλη του!

— Ἄι, καλά και γιατί κοροϊδεύεις;

— Δὲν κοροϊδεῶ, ἀπλῶς συλλογίστηκα τοὺς ἀγῶνας τοῦ Συνδέσμου σου και τοὶς προσπάθειες τῆς Παρρὲν και βρήκα πὸς ζημιώνονται σημαντικά και τὰ δυὸ μέρη ἀν δὲν πληροφορηθοῦν τὴν τελευταία σου ἀνακάλυψι. Και θέλεις νὰ μιλήσουμε σοβαρὰ για τὸ ζήτημα;

— Ἐπὶ πόλου ὄνου!;

— Εἶναι ἢ καλύτερη θέσι! Αὐτὰ τὰ ζητήματα πρέπει νὰ ἐξετάζονται ἀφ' ὄψηλοῦ!

Τὰ κορίτσια ἐγέλασαν ὕστερα ἀπ' ὄλιγο ἢ Κλέα γυρίζοντας πρὸς τὸ μέρος τῆς φίλης τῆς και πέρνοντας ὄφος σοβαρό. Ἐτσι εἰλικρινῶς, πὸς βρίσκεις τοὶς προσπάθειες τῆς Παρρὲν;

— Συγκινητικὲς.

— Μόνον; με ἀπογοητεύεις! Ἐνόμιζα πὸς θάρχιζες κανένα ῥητορικὸ κατεβατὸ ἀπὸ κείνα, πὸ οὔτε οἱ κλωτσιές τοῦ μουλαριοῦ θὰ μπορούσαν νὰ σοῦ σταματήσουν!

— Θὰ πῆ πὸς εἶσαι φοβερός ψυχολόγος ἄλλὰ ἴστην περίστασι αὐτὴ ἀπέτυχες δὲν εἶμαι διαθεμιμένη νὰ μιλήσω.

— Γιατί; μήπως δὲν ἐμελέτησες καλά τὸ ζήτημα;
— Δὲ συνηθίζω νὰ μελετῶ καλά τὰ ζητήματα, δὲν θέλω νὰ τὰ ἐξαντλῶ για νὰ μπορῶ ὕστερα νὰ καυχθῶ πὸς τὰ κατέχω, αὐτὴ ἢ ἔκφρασις ἐν γένει μου φέρνει κόρο και ἀηδία.

Ἄν ἤξερα τελείως τὸ κάθε τί, θὰ ἔπαυα νὰ ἐνδιαφερωμαι και κανένα θέλητρο δὲν θὰ ὕπηρχε για μένα σὲ τίποτα. Και τότε τί ἀπόλαυσι θὰ εἶχα; και ἔρεις τί ἴδονιστής εἶμαι ἐγῳ, ἐκτός πιά ἀν θὰ με ἴθελες εἰδικότητα.

— Ἄ, ὄχι! ἢ εἰδικότης εἶναι στενοκεφαλιά. Ποὶς τὸ λέει;

— Ὁ Καμπούρογλου.

— Με γιατὸ του! Ὅστε ἐπειδὴ δὲν «κατέχεις» τὸ ζήτημα— και με συγχωρεῖς πὸ ἀναγκάζομαι νὰ μεταχειριστῶ τὴν ἔκφρασι πὸ σοῦ φέρνει ἀηδία— ἀποφεύγεις νὰ ἀπαντήσης;

— Ὅχι δά! ἴσα ἴσα γιατὸ θὰ σοῦ ἀπαντοῦσα με τὴ μεγαλύτερη εὐκολία. Ὅσο λιγώτερο κατέχουμε ἕνα ζήτημα, τόσο εὐκολώτερα ῥητορεύουμε ἐπάνω σαυτό. Δὲν εἶδες τοὺς δημοσιογραφίσκους; ὄλοι ἐφιλοτιμήθησαν νὰ μᾶς ποῦνε τὴ γνώμη τοὺς, ὄταν τὸ ζήτημα ἦταν ἴστην ἀκμὴ του.

— Εἶναι τὸ θάρρος πὸ χαρίζεις ἢ ἀγνοια, βλέπεις και θὰ ἀξίζε νὰ γίνῃ μιὰ μελέτη ἐπάνω σαυτό.

— Κάμε τὴν, ἀν θέλῃς νὰ... σκοτώσης τὴν ὄρα σου!

— Δὲν ἔχω ὄρεξι για μελέτες ἄς ἔρθουμε καλύτερα ἴστην κούβεντα μας κέτσι συντομεύουμε και τὸ δρόμο.

Εἶχαν βγῆ ἀπὸ τὸ χωριὸ και περνοῦσαν τώρα ἕνα ξεροπόταμο, πὸ δὲν παρουσίαζε κανένα θέλητρο ἴστὸ μάτι.

— Τὶ πληχτικὸ μέρος, ἀποτελείσέ μου λοιπὸν ὄσο βαστάει αὐτός ὁ δρόμος γιατὶ ὄταν ἀναιδοῦμε ἴστὸ βουνὸ και πλησιάζουμε ὕστερα ἴστη χαράδρα, πὸ ἴστὸ βέθος τῆς τρέχει ὁ ποταμὸς δὲν ἴχαζουμε καιρὸ για κούβεντα.

— Νὰ σοῦ πῶ, σέβομαι τὴν Παρρὲν για ὄλες τοὶς εὐγενικὲς τῆς προσπάθειες νὰ βάλῃ τὴν γυναῖκα ἴστη θέσι πὸ τῆς χρειάζεται και πὸ τῆς ἀξίζει. Τὴν ἐκτιμῶ για ὄλους τοὺς ἠρωϊκούς τῆς ἴσάλθηεια ἀγῶνες νὰ σπάση τὰ σιδερένια ἢ τὰσημένα ἢ και τὰ χρυσά, ἀν ἀγαπᾶς, τουρκιὰ τῶν προλήψεων, τῆς στενοκεφαλίας, τῆς ἄσκοπῆς ζωῆς, πὸ ἐξατμίζεται ὄλη σὲ στριφογυρίσματα ῥυθμικά ἢ ἄρρυθμα μέσα ἴστα διάφορα σαλόνια και νὰ τοὺς δείξῃ, πὸς δὲν εἶναι πλέον τὰ καλοδουλεμένα βαρέλια, πὸ εἶναι προωρισμένα νὰ κυλοῦν ἀδιάκοπα ἴστη ζωὴ σύμφωνα με τοὶς ἴδιστροπίες τοῦ ποιοῦ, πὸ τὰ σπρώχνει, ὄσο κομψὸ κιάν τὸ φανταστοῦμε νὰ πόδι αὐτὸ, χωρὶς οἱ ἴδεις νὰ ἔξερουν οὔτε πὸ πᾶνε, οὔτε πότε θὰ σταματήσουν!

— Και ἐκτιμᾶς τὴν Παρρὲν γιατὶ θέλει νὰ κάμῃ τὰ βαρέλια... αὐτοκίνητα!;

— Βέβαια, νὰ κινῶμαι με τὴ θέλησί μου και νᾶμαι ὄπευθυνη για τὰ καταρακλισματά μου. Μάλιστα! τὴν ἐκτιμῶ ἀλλὰ δὲν τὴ θαυμάζω.

— Και γιατί;

— Γιατὶ δὲν ἐξέτασε καλά ἕνα πρᾶμμα: Μήπως τὰ καλοδουλεμένα αὐτὰ βαρέλια αἰσθάνονται ἴδονῆ ἴστοις κομψὲς αὐτὲς κλωτσιές, πὸ τὰ σπρώχνουν και μὴ δὲ θέλουν νὰ τὴν χάσουν. Δὲν ἐρώτησε τοὶς γυναῖκες ἀν θέλουν τὴν ἀνεξαρτησία, πὸ τοὺς χαρίζει.

— Και τὸ Συνέδριο δὲν σοῦδειξε πὸς τὴν θέλουν;

— Ἐλπίζω πὸς δὲν μιλεῖς σοβαρὰ. Τὸ Συνέδριο μου ἔδειξε πολλὰ ἄλλα, ἐκτός ἀπ' αὐτὸ!

— Δὲ σὲ καταλαβαίνω.

— Τόσο τὸ καλύτερο! Θυμᾶσαι ἕνα ἴνδικὸ τραγοῦδι, πὸ διαβάσαμε κάποτε ἴστην Ἀθήνα; Ἦταν νομίζω τοῦ Ραμπιντρανὰθ Ταγκόρ. Δὲ θυμᾶμαι πιά τὰ λόγια του, μὰ τὸ νόημα δὲν μπορῶ νὰ τὸ ξεχάσω, ὄπως οὔτε και σὺ: Ἐνας πονετικὸς ἀνθρωπος ἴσάθηκε μπροστὰ σένα τριαντάφυλλο, πὸ ἴστην καρδιά του θρόνιαζε ἕνα σκουλήκι. «Τὸ βρωμερό» συλλογίστηκε, τῶδγαλε και τὸ σκότωσε και τὸ τριαντάφυλλο ἐστέναξε:

— «Ἄχ, αὐτὸ πὸ μου ἔτρωγε τὴ ζωὴ, ἦτανε κὴ ζωὴ μου!»

Θέλεις νὰ τὰ συσχετίσω;

— Περιτιό! ἢ Παρρὲν εἶναι ὁ πονετικὸς ἀνθρωπος και τὸ τριαντάφυλλο οἱ γυναῖκες. Ὅλα τὰ ἄλλα ἐννοοῦνται. Θέλεις νὰ πῆς πὸς ἢ σημερινὴ κατάσταση τῶν γυναικῶν, ἢ ὄποδεστέρα, σάν νὰ ποῦμε, θέσις τοὺς, πὸ πειράζει τὴν Παρρὲν, εἶναι κακὸν καλῶς κείμενον.

— Ναι και ὄχι μόνον, ἀλλὰ και κυριώτερα τοὺς εὐτυχία. Ἦ Παρρὲν θέλει νὰ τοὺς τὴν ἀφαιρέσῃ γιατὶ; Και τί ἔχει νὰ τοὺς προσφέρῃ εἰς ἀντάλλαγμα;

Τὴν ἐλευθερία; ἀλλὰ οἱ γυναῖκες πὸ εἶναι σὲ θέσι νὰ ἀντιληφθοῦν τὴν ἀξία τῆς ἐλευθερίας και νὰ τὴν ἐπιθυμήσουν, εἶναι και σὲ θέσι νὰ τὴν ἀποκτήσουν μόνες τοὺς. Και αὐτὸ θὰ εἶναι ἢ ἐκλεκτὴ τοὺς ἀπόλαυσις. Γιατὶ δὲν ἀφήνει τοὶς γυναῖκες νὰ σηκώσουν ἢ καθεμιὰ τὸ δικὸ τῆς σταυρό, ἀλλὰ ἐννοεῖ «νὰ ἄρη» αὐτὴ τὸν σταυρὸν ὄλων τῶν γυναικῶν τῆς Ἐλλάδος και νὰ τοὶς ὄδηγήσῃ ἴστον τόπο, πὸ τὸ κάτω-κάτω μπορεῖ νὰ μὴ θέλουν νὰ καρφωθοῦν!;

Μοῦ μιλεῖς για Συνέδρια και θὰ μου ἀναφέρῃς και συνδέσμούς και συλλόγους. Ὅλα αὐτὰ εἶναι πρᾶμματα πολλὸ ὄρατὰ ἴσως, μὰ φύσεως ἐντελῶς ἀνδρικής και πὸ δὲν ἔχουν καμμιὰ σχέσι και κανέναν τόπο σὲ μᾶς τοὶς γυναῖκες.

— Και τότε γιατί γίνονται;

— Ἐτσι, κατ' ἀπομίμησι! ἀλλὰ ὄσοε μου λίγα κεράσια, γιατὶ μοῦ ἔστηψε τὸ στόμα μαυτὴ τὴ συζήτησι, πὸ εἶχες τὴν κακὴ ἐμπνευσι νὰ ἀρχίσῃς.

— Πρόσεξε μὴ στειρέψῃς σάν τὸν ξεροπόταμο πὸ περνᾶμε και γίνῃς και σὺ πληχτικὴ! — Ἐμένα ὄστόσο αὐτὴ ἢ συνομιλία με διασκεδάζει και για ἀντισήκωμα θὰ σοῦ δώσω τὰ περσότερα και μιλῶντας ξεκρέμασε ἀπὸ τὸ σαμάρι ἕνα καλαθάκι γεμάτο ἀνοιχτοκόκκινα μεγάλα και γλυκά πετροκέρασα.

— Νά, πάρε ὄσα θέλεις. Και τὰ κορίτσια ἄρχισαν νὰ κατεβάζουν με ὄρεξι τρία-τρία τὰ κεράσια.

— Μπρέ φτάνει σου! είπαμε να πάρης, μα όχι και να τὰ φᾶς όλα!

— Πάψε λιχουδέικο, και ποῦ ἀφήνεις ἐσύ, να φάη ἄλλος περισσότερο.

— Ξέρεις, Ἄρη, συλλογίζομαι αὐτὰ ποῦ εἶπες πρωτύτερα και μῦθο ποῦ «κατ' ἀρχήν» δὲν ἐννοῶ να συμφωνήσω μαζί σου, οὔτε σὲ μιὰ ἰδέα σου, ἐν τούτοις, βρίσκω, πῶς μπορεῖ να ἔχης δίκιο!

— Μὴ τὸ ξαναπῆς αὐτό, γιατί θὰ με κάμης να ἀρνηθῶ τοῖς ἰδέες μου! Ξέρεις, εἶμαι τῆς αὐτῆς ἀρχῆς....

— Ἄ, σαυτῆς τῆς φύσεως τὰ πράγματα πάντα βρίσκόμεστε σύμφωνες και θὰ μπορούσαμε, ἂν ἤθελες, να ἰδρῶσουμε πρώτες ἐμεῖς ἓνα σύλλογο «γενικῆς ἀσυμφωνίας» δὲν θάμενε γυναίκα ποῦ δὲ θάτρεχε να γραφτῆ!

— Και θὰ ἦταν ὁ μόνος καθαυτὸ γυναικεῖος σύλλογος! Τὶ τὸ θέλεις, ἐμεῖς οἱ γυναίκες «μάζα» δὲν γινόμαστε και ἡ λέξις «δμάς» εἶναι ἔννοια ποῦ ἐφαρμόζεται ἀποκλειστικά εἰς τοὺς ἄνδρας. Δὲν μπορούμε ἐμεῖς ναποτελέσουμε δμάδας· κιαυτό εἶναι ἡ μεγαλύτερη ἀρετὴ μας!

Χίλιοι ἄνδρες ἀκολουθοῦν μιαν ἰδέαν, ἐνῶ χίλιες ἰδέες χωροῦν ὠραιότατα μέσα σὲ μιὰ γυναίκα!

Κάθε μιὰ τους κῆνας κόσμος! και τὶ κόσμος! Ἄνεπτυγμένη ἢ όχι μιὰ γυναίκα εἶναι πάντα μιὰ φυσιογνωμία. Ἐχει ἓνα βάθος ποῦ οὔτε φαντάζονται οἱ ἄντρες. Τὸ μέγεθος τῶν ἐλαττωμάτων τῆς δὲν μπορεῖ να τὸ συλλάβῃ ἀνδρική σκέψις και τὴν λεπτότητα τῶν χαρισμάτων τῆς οὔτε στὸν ὕπνο τους μποροῦν να ἀντιληφθοῦν.

Και μετὰ τὴν εὐκολία τοῖς περιγράφουν! Ὅσες φορές διαβάζω βιβλία γραμμένα ἀπὸ ἄνδρες διασκεδάζω πολὺ με τοῖς ἥρωδες τους. Τοῖς ἐπρόσεξες ποτέ; σὰν γυναίκες με μυστήρια, μοῦ φαίνονται, ἢ σὰν ἄνδρες πουδραρισμένοι. Τὶ περίεργος συνδυασμός! ψυχῆς ἀνδρικές μέσα σὲ σώματα γυναικεῖα.

Τοῖς φαντάζονται βλέπεις, ὅπως φανταζόμεθα ἐμεῖς τοῖς κοῦκλες μας, δταν εἶμαστε μικρές: σὰν κάτι ὁμοίωμας, μα κατώτερό μας, ποῦ τοῦ ἀποδίδουμε ὅλες μας τοῖς κακίες και ὅλα μας τὰ χαρίσματα, ἀναλόγως τῆς στιγμῆς και τῆς συμπαθείας μας δὲ θέλουν να καταλάβουν πῶς ἡ γυναίκα εἶναι κάτι τι ξεχωριστό, κάτι ἀλλοιώτικο!

Και σὰν να ἀπορούσε και ἡ ἴδια μετὰ τὴν διάρχεια τῆς σοβαρᾶς ὁμιλίας, ἐπρόσθεσε, τελειώνοντας, μετὰ τὸ συνηθισμένο εἰρωνικό ὕφος τῆς.

— Βρίσκω πῶς δύο πράγματα δὲν θὰ καταλάβουν ποτέ κατὰ βάθος οἱ ἄνδρες και μετὰ ὅλη τὴ σοφία τους! τὴ γυναίκα και τὸ ἀστεῖο!

— Τυχαίως τὰ συνέδεσες;

— Ὅχι δά! κάποιες σχέσεις ὑπάρχει, ἔχουν τὴν ἴδια χάρι και δροσερότητα.

— Ἐδῶ πρέπει να καταιδῆτε, εἶπε ὁ ἀγωγιότης σταματώντας τὸ μουλάρι του, ὁ δρόμος εἶνε ἀγριος και γεμάτος νερά, τὸ μουλάρι γλυστράει και μπορεῖ να μᾶς συμβῆ κανένα κακό. Λίγο δρόμο ἔχετε να κάμετε ἀκόμα· να, ἐκεῖ κάτω, πίσω ἀπὸ τὰ πλατάνια εἶνε οἱ μύλοι ἐκεῖ

σὰς περιμένει ὁ μυλωνᾶς, ποῦ θὰ σὰς δείξῃ τὸ δρόμο γιὰ τοῖς νεροτρουδῆς. Καλὸ βράδυ σας.

— Εὐχαριστοῦμε, μπάρμπα-Μάνθιο· ὅσοις ἐφτὰ σὲ περιμένουμε.

— Μείνετε ἤσυχες. Καλὴ διασκέδασι!

— Στὸ καλό!

Τὰ κορίτσια ἔτριβαν τὰ πόδια τους να τὰ ξεμουδιάσουν. Πῶς δὲν εἶχαν καταλάβει καθόλου τὸ δρόμο!

Ὅταν σκέπτεται κανεὶς τοῖς γυναίκες λησιμονιέται τὸ ἴδιο σὰν να τοῖς βλέπῃ.

— Τὶ ὠραῖο μέρος! εἶπε σιγανὰ ἡ Κλέα, λὲς κι' ἀπὸ σεβασμὸ πρὸς τὴν ὠραιότητα, ποῦ ἐκπληκτικὴ ἐκύτταζε ναπλώνεται μπροστὰ εἰς τὰ μάτια τῆς.

Ἐνα δάσος ἀπὸ πελώρια πλατάνια κατέβαινε ἀλλοῦ ἀπαλὰ κιάλλοῦ ἀπότομα πρὸς τὸ βάθος τῆς βεμματιάς· ἐκεῖ ἔτρεχε ὁ ποταμὸς κυλώντας ἀδιάκοπα μετὰ τὸ βεθμά του, τοὺς μεγάλους τροχοὺς τῶν μύλων, ποῦ ἀφροκοποῦν τὰ νερά του. Τὶ βοή και τὶ μελωδία! Χιλιάδες πουλιά φωλιάζουν ἐκεῖ μέσα και τὸ κελάδημα ἦταν ἀφάνταστο. Ποτέ, τὰ κορίτσια δὲν εἶχαν ἀκούσει τόσα πολλὰ πουλιά να κελαδοῦν ὅλα μαζί, τὸ καθένα μετὰ τὸ δικὸ του σκοπό. Κι'ἀπάνω ἀπ' ὅλα τὰ ἡδόνια! Τὶ λαρυγγισμοὶ ἦταν ἐκεῖνοι; Ἐθυμήθησαν τὰ ἡδόνια τοῦ Ζαππεῖου και γέλασαν! παρφῶδια ἦταν ἐκεῖνα· ἡ φωνὴ τους μουγγὴ σὰν ναδῆγαινε ἀνακατωμένη μὲ τὴν τῆ σκόνῃ τῶν Ἀθηνῶν ποῦ τὰ ἐπνιγε.

— Καλὲ ἐδῶ μέσα θάχουν γιορτῆ! ἐψιθύρισε ἡ Ἄρη, προσέχοντας στὴν ἀσύγκριτη μελωδία.

— Ἐδῶ θάναυ ἡ πηγὴ τους· Θεέ μου! πῶς θὰ βαστάξουμε; και ἔπιασε τὸ χέρι τῆς Ἄρης σὰν ναθελε να προφυλαχτῆ ἀπὸ τὴ μεγάλη ἀπόστασι, ποῦ τὴν ἐκυρίευε.

— Πρώτη μου φορά, βλέπω ἄνθρωπο να φοβάται τὴν ὁμορφιά.

— Και ὁμοῦ, εἶνε τὸ μόνο πρᾶμμα, ποῦ δικαιολογεῖ τὸ φόβο· τὸ κακό και τὸ ἀσχημὸ τὸ ἀποφεύγει και ἡ ψυχὴ και τὸ σῶμά μας, μα τὸ ὠραῖο, θεέ μου, τὸ ὠραῖο ποῦ μᾶς σέρνει ἀτέλευτα σὲνα μάταιο τρόπο, ποῦ πραγματικά δὲν θὰ μπορέσῃ ποτέ να μᾶς φέρῃ.

— Θέλεις να γίνω τὸ κατάρτι τοῦ Ὀδυσσεῦς και να δεθῆς σφιγτὰ ἐπάνω μου, γιὰ να μὴ σὲ σύρουν στὸ βάθος τους οἱ πλάνες φωνῆς τῶν ἀηδονῶν και σὲ χάσω;!

Ἡ Κλέα ἐρουφούσε μετὰ τὰ μάτια τῆς και μετὰ τὰ ἴδια τῆς τὴν ἀφάνταστη ὁμορφίαν και δὲν μπορούσε να συνέλθῃ οὔτε γιὰ ναστεῖετῆ!

— Τὶ μαγευτικὸ βασίλειο, ἀλήθεια, εἶπε ἡ Ἄρη κυττάζοντας γύρω τῆς, και να σκέπτεται κανεὶς, πῶς βασιλιάς ἐδῶ μέσα εἶνε ἕνας μυλωνᾶς!

— Τόπος γιὰ εἰδύλλιο, ἐψιθύρισε ἡ Κλέα, ποῦ ἀκόμα δὲν ἦταν δυνατὸν να συνέλθῃ.

— Ναί; να λοιπὸν εὐκαιρία ἀφοῦ ὁ τόπος σέμπνῃ και να γνωρίσουμε και μιαν «καρδίαν μυλωνᾶ»!

— Φτάνει να μὴν ἔχῃ θεωρεῖαν ἐπισκόπου, ἐπρόσθεσε ἡ Κλέα, ποῦ δὲ θέλησε να χάσῃ τὴν εὐκαιρία ναστεῖετῆ και μὲ τῆς τῆ συγκίνησι.

— Μὴ φοβάσαι και οἱ μυλωνᾶδες δὲν εἶνε ποτέ σὰν ἐπίσκοποι· ἄνθρωποι ποῦ ζοῦν πάντα κοντὰ στὰ νερά και μέσα σὲ πλατάνια και ρουφοῦν ὅλα αὐτὰ τὰ ἀρώματα και ἀκούνε ὅλη αὐτὴ τὴ μελωδία, δὲν μπορεῖ παρὰ ναναὶ ὠραῖοι. Ἀκόμα και ἂν ἡ φύσις ἔδειξε ἐπάνω τους ὅλη τῆς τὴν ἀδεξιότητα ὁμοῦ ὁ ἐσωτερικὸς πλοῦτος ποῦ τὸ περιβάλλον τὸν ἔκαμε ναῦξηθῇ σημαντικὰ εἶνε ἀδύνατο να μὴ χύνη κάποιον λάμψι στὸ ἀσχημὸ πρόσωπο ποῦ να τὸ κἀνῃ συμπαθητικό.

— Ἐθε να εἶνε ἔτσι! ἔχαμογέλασε ἡ Κλέα, ποῦ στάλλῃθαι ἀρχισε να βρίσκῃ πῶς θάχε πολὺ ἐνδιαφέρον μιὰ ρωμαντικὴ περιπέτεια μέσα στὴ χαράδρα, ἔστω και μ' ἓνα μυλωνᾶ!

Ἄλλὰ μιὰ φοιτήτρια τῆς φιλοσοφικῆς σχολῆς, ποῦ ἔλαβε τὴ θαυμαστὴ ὑπομονὴ να μελετῆσῃ ἀπ' ἀρχῆς μέχρι τέλους τὴν ρυθμικὴν τοῦ Σεμιτέλου και να ἀνακαλύψῃ μόνῃ τῆς, πόσο ἦτον μάταιο να τὸ κάμῃ, να καταδεχτῆ να σκεφθῇ ἓνα μυλωνᾶ ἔστω και τρεῖς μόνον ὥρες τῆς ζωῆς τῆς. Και να μὲν δὲν ἦταν αὐτὴ ἡ «περίφημη» φοιτήτρια, ὅπως ἦταν μιὰ ἄλλη ἀπὸ τὴν Πελοπόννησο, ποῦ οἱ κ. καθηγητὰ τὴν ὠνόμαζον, ὅπως ἡ ἴδια ἔλεγε «τὸ πνεῦμα τῆς σχολῆς» και οὔτε «κατεῖχε» σὰν ἐκείνη τὸν Θεοκυβέδη «κανεὶς εἰς τὴν Ἑλλάδα δὲν ἐννοεῖ ὅσον ἐγὼ τὸν βαθὺν αὐτὸν ἱστορικόν» ἦταν κιαυτὴ φοιτήτρια και εἶχε χάσει ἀρκετὲς ὥρες θαυμάζοντας τὸ «κινουὸν ἀκίνητον» τοῦ Ἀριστοτέλους και πολλὰς φορές εἶχε ἀποκοιμηθῇ ἀκούοντας τοῖς θαυμαστὰς θεωρίαις τῶν πατέρων τῆς ἐκκλησίας, ἐπὶ τοῦ πρώτου ὄντος και τῆς γενέσεως τοῦ κόσμου.

Ὅλα αὐτὰ ἔπρεπε να τὴν κάνουν να σέβεται τὸν ἐξυτὸ τῆς και να μὴ καταδέχεται να σκέπτεται ἓνα μυλωνᾶ, ποῦ θάταν ἀλευρωμένος σὰν ἰπότης τῆς αὐλῆς τοῦ Λουδοβίκου και θὰ φορούσε ἐξ ἄπαντος ἀσπρη μπλοῦζα και μπλε πανταλόνι ἀπὸ δῆμιτο ὑφασμένο στὸ χωριό. Μα τὸ μόνο ποῦ δὲν ἐσέβητο ἡ Κλέα ἦταν ὁ ἑαυτὸς τῆς, και γιαυτὸ ἀκριβῶς εὗρισκε γοητευτικὰς ὅλες αὐτὰς τοῖς ἀτέλειες τοῦ μυλωνᾶ και τὸν προτιμοῦσε και ἀπὸ ἓνα καθηγητὴν Πανεπιστημίου, ἀκόμα και τὸν γερνότερο, γιατί τοὺς νέους ἡ Κλέα-τι κουτῆ!-δὲν τοὺς ἐλογάριαζε.

— Χμ! πολὺ λίγη σοφία ὥστε να εἶναι σοβαροὶ και πολὺ μεγάλη ὑπερηφάνεια ὥστε να εἶνε εὐχάριστοι, ἔλεγε.

Κεῖπειτα εἶχε βαρεθῇ ὅλες αὐτὰς τοῖς προσωπικότητες μετὰ τὴν ἐπίσημα φορέματα. Τὶ λόγος! λόγια ποῦ βγαίνουν ἀπὸ ἓνα λαϊκὸ τεντωμένο και σφιγμένο μέσα σὲ μιὰ κορδωμένη ἀσπρη λουρίδα δὲν μπορεῖ παρὰ να βγαίνουν ἀφύσικα, κολλαρισμένα. Τὶ διαφορά ἀπὸ τὸ λαϊκὸ τοῦ μυλωνᾶ· αὐτὸς θὰ φορούσε βέβαια ἓνα ἀνοιχτὸ πουκάμισο και ὁ λαϊκὸς του θάταν ἐλεύθερος. Θὰ μπορούσε να βλέπῃ κανεὶς ὅλες τοῖς φλέβες του και να μετράῃ μετὰ τὸ μάτι τοὺς χτύπους κάθε ἀρτηρίας. Κῦστερα ὅ,τι και να ἔλεγε θάταν ἀπαλὸ και ἀληθινὸ σὰν τὸ λαϊκὸ του. βέβαια δὲ θάχερε να μιλήσῃ σὰν ἓνας καθηγητῆς, μα τόσο τὸ καλύτερο, τόσο τὸ καλύτερο, συλλογίζονταν μετὰ πείσμα ἡ Κλέα και χωρὶς να τὸ καταλάβῃ εἶπε δυνατὰ:

— Ἄλλὰ να δοῦμε και ποιὰν θὰ προτιμήσῃ αὐτὸς;!

— Θετικὰ ἔσένα· ἐγὼ δὲν τὸν ἔχω στὸ νοῦν μου και δὲν αἰσθάνομαι τίποτα γιαυτὸν τοῦλάχιστον ἔτσι a priori και λένε πῶς δὲν μπορεῖ να ἐμπνεύσῃ κανεὶς παρὰ ὅ,τι αἰσθάνεται.

— Ἄν αὐτὸ ἦταν ἀλήθεια δὲν θὰ ὑπῆρχαν δυστυχισμένοι στὸν ἔρωτα· μὴ δίνῃς πίστι στὰ σοφὰ λόγια· συνήθως λένε τὸ ἀντίθετο ἀπ' ὅ,τι πραγματικὰ συμβαίνει. Ἄλλὰ ξέρεις; να κάμουμε μιὰ συμφωνία· ἐκείνη ποῦ θὰ πρωτοκυττάξῃ ὁ μυλωνᾶς ἔτσι κἀπως παρατεταμένα, ἐκείνη να θεωρηθῇ ἡ προτιμωμένη και ἡ ἄλλη να παραιτηθῇ ἀμέσως θεληματικὰ ἀπὸ κάθε ἀξίωσι· δέχεσαι;

— Μετὰ μεγάλη μου χαρά· φτάνει να μὴ πρωτοκυττάξῃ ἐμένα, γιατί να σοῦ πῶ, δὲν μπορῶ να βαστάξω αὐτὴ τὴν τιμὴ!

— Οὐφ, σκληρὴ, σὰν να σοῦ εἶπε κανεὶς να τὸν παντρεφτῆς κίβλας.

— Μα ἂν με κυττάξῃ και τὸν κυττάξω και μᾶρέσῃ και τοῦ ἀρέσω χρειάζεται να τὸν παντρευθῶ γιὰ να μοῦ γίνῃ ἡ ἀγάπη του βάρος.

— Ἄν ἀρέσῃ δὲν θὰ σοῦ γίνῃ ἡ ἀγάπη του βάρος! Ἐμπρός, πάρτο ἀπόφασι κίβτι και να συμβῆ μὴ φοβάσαι· δὲν πρόκειται να δεθῆς κιαυτό τὸν τόπο, ποῦ σὲ λίγο θὰ τὸν ἀφήσῃς γιὰ να πᾶς τόσο μακριὰ, ποῦ οὔτε θὰ τὸν θυμηθῆς κια οὔτε θὰ σὲ θυμηθῇ· ἐμπρός· ἐτοιμάσου γιὰ μιὰ νέα συγκίνησι, ποῦ ἡ καρδιά σου ἡ πέτρινη και τὸ εἰρωνικό σου πρόσωπο δὲν σάφησαν ἀκόμα να δοκιμάσῃς.

— Γιὰ σκέψου! ἀρχίζω να βρίσκω ἐνδιαφέρον σαυτῆ τὴν ὑπόθεσι· πῶς εἶπαμε; ὅποιον πρωτοκυττάξῃ αἰ; μα γιὰ να τὸ ἀντιληφθοῦμε αὐτὸ πρέπει να τὸν κυττάξουμε διαρκῶς και οἱ δύο· και...ἀλήθεια, γιὰ στάσου να ἰδῶ τὰ μάτια σου· ὠραῖα μάτια, καστανά και ὄνειροπόλα, ἂν ὁ μυλωνᾶς ἔχει γούστο θὰ τὰ προτιμήσῃ· ἀλλὰ ἄς συγυριστῶ και γὼ λιγάκι και ποῦ ξέρεις! γούστα εἶνε αὐτὰ.

Διόρθωσέ μου λίγο τὴ μπλοῦζα μου· θὰ ξαναδέσω καλλιτεχνικὰ τὴν γραβάτα μου γιὰ να τοῦ κάμω ἐντύπωσι· να ἔτσι, τώρα ἔγινα χτυπητῆ· ἐμπρός πᾶμε!

Ἐσήκωσαν τὰ δύο καλάθια τους και πήραν τὸ μομοπάτι πρὸς τὸ νερόμυλο· ὁ δρόμος ἦταν δύσκολος, ἀπὸ τομος, κατηγορικός, ἀνάμεσα σὲ ρίζες ἀπὸ πλατάνια και γλυστερός, δταν ἐπλησίαζαν στὸ ποτάμι, ἡ Κλέα ἐγλύστρησε και βούτηξε ἀπότομα στὸ νερό.

— Χαρὰ στὰ νειάτα σου, πῶς γλυστράς ἔτσι εὐλογημένη;

Εὐτυχῶς τὰ νερά ἦταν ριχὰ και μόνον τὰ παπούτσια τῆς, ἔβρεξε, ποῦ ἔγιαν ἔτσι βαρύτερα και μπορούσαν να τὴν κρατήσουν πιὸ στερεὰ εἰς τὸ ἔδαφος, ὅπως τῆς ἔλεγε γιὰ να τὴν παρηγορήσῃ ἡ Ἄρη.

Ὅσῳ τόσο ἐπλησίασαν πρὸς τὸ μύλο και ὁ μυλωνᾶς ποῦ ἦταν εἰδοποιημένος ἐγγῆκε να τοῖς συναντήσῃ.

Τοῦ εἶχε παραγγεῖλει ὁ γιατρός ποῦ ἦταν και κουμπάρος του, πῶς θαρσοῦν δύο ξένες κυρίες να τοὺς δείξῃ τοῖς νεροτρουδῆς και να τοῖς περιποιηθῇ ὅσο μπορεῖ καλύτερα.

Ο μυλωνάς αγαπούσε πολύ τὸν κύρ-γιατρό, τὸν κουμπάρο του καὶ ἐφρόντιζε νὰ μὴ λείψῃ τίποτα ἀπὸ μιὰ καλὴ φιλοξενία ἑστὸς μύλους. Ἔιχε ψήσει δυὸ παχειὲς χήνες εἶχε προμηθευτῆ ἀπὸ τὸ καλύτερο κρασί τοῦ χωριοῦ καὶ ὅσο γιὰ φρούτα καὶ κρύο νερὸ ἄλλο τίποτα!

Ἦταν φιλότιμος ἄνθρωπος ὁ μυλωνάς καὶ ἤξερε πῶς πρέπει νὰ ὑποδεχτῆ τοὺς κυρίες ποῦ τοῦ ἐσύσταινε ὁ κουμπάρος του.

Ἔιχε φανταστῆ ὁμως κι αὐτὸς δὲν ἤξερε γιατί, πῶς οἱ ξένες ἦταν ἠλικιωμένες, κιόταν βρέθηκε μπροστὰ ἑστὸς δυὸ φοιτήτριες μὲ τὰ φαιδρὰ ψάθινα καπέλλα καὶ τοὺς μεγάλες χρωματιστὲς κραβάτες, ποῦ ἀνέμιζαν ἑστὸν ἀέρα, τὰ σάστισε κῆχασε καὶ τὰ τρία-τέσσερα λόγια, ποῦ εἶχε ἐτοιμάσει, γιὰ προσφώνησι γιὰ νὰ κάμῃ καλὴ ἐντύπωσι ἑστὸς κυρίες, ποῦ βέβαια θὰ μιλοῦσαν ἔπειτα γιὰ τὸν ἑστὸν γιατρό.

Ἐδῶκαε τὸ καπέλλο του πολὺ ἀδέξια ἐψιθύρισε μιὰ «καλημέρα σας» καὶ χαμήλωσε τὰ μάτια του κυττάζοντας μὲ προσοχὴ τοὺς μύτες τῶν παπουτσιῶν του, ὅσιν νὰ τοὺς ἐπρωτόβλεπε.

Οἱ δυὸ φίλες, ποῦ δὲν εἶχαν προβλέψει κι αὐτὴ τὴν περίπτωσι ἐκυττάχθησαν μάπογοῆτευστι.

— Φτάνει νὰ μὴν κυττάξῃ μὲ τὴν ἴδια προσοχὴ καὶ τὰ δικὰ σου παπούτσια, ψιθύρισε ἡ Ἄρη καὶ γέλασε.

Ἡ Κλέα ἐκύτταξε τὰ μουσκεμένα πόδια της καὶ δὲν μπόρεσε νὰ κρατηθῆ ἄρχισαν τότε καὶ οἱ δυὸ νὰ γελᾶνε μὲνα γέλιο ἀπὸ κείνα ποῦ μόνον ὅποιος εἶχε τὴν κακὴ τύχη νὰ τοῦ συμβῆ νὰ γελᾶσῃ σὲ στιγμὲς ἐπίσημες καὶ πολὺ ἀκατάλληλες μπόρεῖ νὰ αἰσθανθῆ ὅλη τὴ δύναμι του, τὴ γλύκα του, τὸ τυραννικὸ του μαρτύριο ἦταν ἀδύνατο νὰ βασταχτοῦν καὶ ὅταν ὁ μυλωνάς σαστισμένος ἐσῆκωσε τὰ μάτια του καὶ τοὺς ἐλύτταξε ἀπορώντας, τόσο ἦταν ἀπασχολημένες νὰ βροῦν μιὰ δικαιολογία ποῦ νὰ χωνεῖται ποῦ δὲν ἐθυμήθησαν νὰ προσέξουν ποῖαν εἶχε πρωτοκυττάξει!

— Πάει κι αὐτό! ἔλεγε ὑστερώτερα ἡ Κλέα ἑστὴ φίλη της. Καὶ πάλε σὺ εἶσαι ἡ αἰτία ποῦ τὰ χάλασες; δὲν ἔμαθες ποτέ σου καὶ καθὼς φαίνεται οὔτε θὰ μπόρεσης νὰ μάθῃς πῶς ὑπάρχουν καὶ στιγμὲς ποῦ δὲν ἐπιτρέπεται μὲ κανένα τρόπο νὰ γελᾶσῃς.

Μπορεῖς νὰ γελᾶσῃς ἑστὴν αἰθουσα κατὰ τὰς παραδόσεις, μπορεῖς νὰ γελᾶσῃς ἑστὴ μεγάλη αἰθουσα τελετῶν τοῦ Πανεπιστημίου τὴ στιγμὴ τῆς προσφωνήσεως σοβαρωτάτου λόγου, μπορεῖς νὰ ξεκαρδιστῆς μπροστὰ καὶ σὲνα λείψανο ἀκόμα, μὰ ἑστὸν ἔρωτα ἐτελειώσε! πρέπει νὰ σταθῆς σοβαρῆ! Ἐγέλασες; τὸν ἐσκώτωσης! μάθε το μιὰ γιὰ πάντα!

— Ποῦ νὰ τὸ ξέρω! Ἐνα παιδί ἐκεῖ, καὶ νὰ μὴ παίρνῃ ἀπὸ γέλια!

(Ἀκολουθεῖ)

ΠΑΓΚΟΣΜΙΟΣ ΦΙΛΟΛΟΓΙΑ

ΤΟ ΛΟΥΛΟΥΔΙ ΤΟΥ ΠΑΛΑΤΙΟΥ ΤΩΝ ΧΑΝ

(Κινεζικὸς Θρύλος τοῦ 4ου μ. Χ. αἰῶνος)

Ἡ γῆ μένει ἀκαλλιέργητη στὸν κάμπο, ὅπου ὁ Μπαϊκράν-Χαῖρ, ὁ Χάν τῶν Τατάρων, εἶπε στὸν Ἀυτοκράτορα Κάο-Χοάγκ-Τι:

— Λέχομαι νὰ κάνω εἰρήνη, ἄν ἀναλαβαίνεις τὴν ὑποχρέωση νὰ μοῦ στείλεις τὴν πιὸ ὠραία κόρη τοῦ παλατιοῦ τῶν Χάν.

Στὸ παλάτι τῶν Χάν ἐπῆρχαν οἱ πιὸ ὠραῖες κόρες τῆς Ἀυτοκρατορίας, καὶ ὁ Κάο-Χοάγκ-Τι χαμήλωσε τὸ κεφάλι.

Μὰ, στὸ διάστημα τῆς νύχτας, σοφίστηκε ἕνα τέχνασμα:

Δὲ θάδινε στὸν Μπαϊκράν παρὰ ἕνα κοινὸ λουλούδι.

Μόνον ποῦ εἶσαν ἀμύθητοι οἱ θησαυροὶ του καὶ οὔτε κι αὐτὸς ὁ ἴδιος δὲν τοὺς ἐγνώριζε καλά, κείταν κίνδυνος νὰ στείλει στὸ βασιλεῖα τῶν Τατάρων ἕνα περίλαμπρο λουλούδι, καὶ τότε τὸ ὄνειδος θάταν γιὰ πάντα ἀπάνω στὴ Χώρα τῶν Χάν.

Περιμένε τὴν ἀκόλουθη νύχτα γιὰ νὰ τοῦ δώσει μιὰ καλὴ συμβουλή.

Ἡ ἥλιος βγαίνει.

Οἱ Ἀθάνατοι ἔστειλαν στὸν Κάο-Χοάγκ-Τι τὴν ἰδέα νὰ προστάξει ἀμέσως τοὺς ζωγράφους νὰ κάνουν τὰ πορτραῖτα ὅλων τῶν κοριτσιῶν τοῦ παλατιοῦ τῶν Χάν.

Κάτω ἀπὸ κάθε εἰκόνα θὰ εἶταν γραμμένο τὸ ὄνομα τῆς κόρης, καὶ ἡ χρονία ποῦ γεννήθηκε.

Ἐνας ταχυδρόμος ἔφερε αὐτὴν τὴν εἶδηση στὸ παλάτι τῶν Χάν.

Ἀμέσως ἀκούστηκαν τὰ μανιὰτα πῶς ὁ Ἀυτοκράτορας ζητοῦσε τὰ πορτραῖτα τῶν γυναικῶν του, γιὰ νὰ διαλέξῃ ἐκείνην ποῦ θὰ παντρευόταν, κάτω ἐκεῖ, ἀνάμεσα στὰ τρόπαια τῆς νίκης του.

Πιγμένοι ἀπ' τὰ πολλὰ παρακάλα, οἱ καλύτεροι ζωγράφοι τῆς πρωτεύουσας βάλανε τὴν ἰδιοφυῖα τους σὲ δημοπρασία.

Τὶ συνέβη;

Οἱ κόρες ποῦ οἱ γονεῖς τους εἶσαν πλούσιοι, πένταν τοὺς καλοὺς ζωγράφους, γιὰ μεγάλη ζημιὰ τῶν φτωχῶν ἀντιζήλων τους, ποῦ ἀναγκάστηκαν ν' ἀπευθυνθοῦν σὲ μέτριους ζωγράφους.

Γιὰ νὰ γιορταστῆ ἡ καλὴν ἀπόφαση τοῦ Ἀυτοκράτορα, ὁργανώθησαν μεγάλες τελετές, καὶ ὅταν ἐτελειώσαν αὐτές, ἔφυγαν οἱ ταχυδρόμοι μὲ τὶς εἰκόνας τῶν κοριτσιῶν τοῦ παλατιοῦ τῶν Χάν.

Ἡ Ἀυτοκράτορας ἐξέτασε τὶς εἰκόνας αὐτές, καὶ τέ-

λος ἔδωσε τὴν ἐκλογή του σὲ μιὰ κόρη, ποῦ τὴν ἔλεγε Τσιάο Κιόν, ποῦ τὸ πορτραῖτο τὴν παρουσίαζε μὲ ἄσχημο πρόσωπο, καὶ ποῦ εἶταν ἀπὸ ταπεινὴ καταγωγή.

Ἡ Χάν τῶν Τατάρων δέχτηκε τὴν Τσιάο Κιόν, καὶ ὁ Ἀυτοκράτορας τοῦπε:

— Θὰ στείλω νὰ μοῦ τὴν φέρουν καὶ θάνα γυναικα σου.

Ἡ κόρη ἔφθασε ὅσπερα ἀπὸ πενήντα μέρες.

Μὰ πῶς ἔμεινε ὁ Ἀυτοκράτορας ἀπὸ τὴν ἐκπληξή! Τὸ πορτραῖτο τὸν εἶχε γελᾶσει.

Ἡ Τσιάο Κιόν εἶταν προικισμένη μὲ ἀπάντασι ὁμορφιά.

Θαμπωμένος ἀπ' τὰ κάλλη της, ὁ Χάν τῶν Τατάρων τὴν πῆρε μαζί του καὶ ὁ Κάο-Χοάγκ-Τι τρελλὸς ἀπὸ τὴ λύσσα του, ξεκίνησε γιὰ τὴν πρωτεύουσά του.

Τοῦ κάκου ἀποκεφάλισε τὸν ἀδέξιο ζωγράφο.

Τοῦ κάκου προσπάθησε νὰ λησμονήσει μὲ κάθε λογῆς διασκεδάσεις.

Ἐταν ἀδύνατο νὰ παρηγορηθῆ ἀπ' τὴ θλίψη του ποῦ παράδωσε στὸν ἀρχηγὸ τῶν Τατάρων τὸ λουλούδι τοῦ παλατιοῦ τῶν Χάν.

Ἀπὸ τὴ μεγάλη ἀπελπισία του καταρίοταν τοὺς θεούς, τοὺς ἀνθρώπους καὶ τὶς ὑποχθόνιες δυνάμεις.

Ἐνα πρωί, ποῦ ἡ θλίψη του εἶταν πιὸ ζωηρῆ, ἕνας ἀπὸ τοὺς στενοὺς του φίλους τοῦπε:

«Ὁ Μπαϊκράν Χαῖρ μπορεῖ νὰ μὴν ξαίρει νὰ ἐκτιμήσῃ τὸ θησαυρὸ ποῦ ἔχει. Στείλῃ του ἕκατὸ γκαμήλες φορτωμένες μάλαμα, σμαράγδια, μαργαριτάρια, ἀρώματα καὶ μῦρα καὶ παρεκάλῃσε τον νὰ σοῦ δώσει πίσω τὴν Τσιάο Κιόν».

Τὸ ἴδιο βράδυ, ἕκατὸ γκαμήλες, φορτωμένες μῦρα, ἀρώματα, μαργαριτάρια, σμαράγδια καὶ μάλαμα, περνοῦσαν τὴν Πράσινη Πύλη.

Ἐνας ἀποσταλμένος τοῦ Ἀυτοκράτορα συνώδενε τὸ καραβάνι, μὲ τὴν ἐπιτολή νὰ προτείνει στὸν Μπαϊκράν Χαῖρ τὴν παράξενη αὐτὴν ἀνταλλαγῆ.

Μὰ ἡ Τσιάο Κιόν κυριαρχοῦσε τὸν Μπαϊκράν Χαῖρ, ὅπως ὁ Μπαϊκράν Χαῖρ κυριαρχοῦσε τοὺς Τατάρους, καὶ ὁ ἀποσταλμένος γύρισε πίσω μὲ τὰ πλοῦτη του, καὶ ὁ Κάο-Χοάγκ-Τι ἔκλαψε καὶ θρήνησε ἀλάκερα χρόνια.

Μιὰ μέρα, ἀκούστηκε πῶς πέθανε τὸ Λουλούδι τοῦ Παλατιοῦ τῶν Χάν.

Τὸ μυθικὸ καραβάνι πέρασε ἄλλη μιὰ φορὰ τὴν Πράσινη Πύλη, μὰ, τοῦτῃ τὴ φορὰ, πήγαινε νὰ ζητήσῃ τὸ λείψανο τῆς Τσιάο Κιόν γιὰ νὰ θαφτῆ στὰ χώματα τῆς πατρίδας της.

Ἡ Μπαϊκράν Χαῖρ ἀπάντησε πῶς δὲ θὰ πούλοῦσε οὔτε γιὰ ὅλους τοὺς θησαυροὺς τῆς γῆς τὴν πεθαμένη γυναῖκα του, ὅπως δὲν τὴν πούλησε καὶ ζωτιανή, καὶ

πῶς τὸ λείψανό της θ' ἀναπαυόταν πάντα στὴ χώρα ὅπου εἶταν ἡ μόνη βασίλισσα.

Κ' ἡ Τσιάο Κιόν ἀναπαύεται στὴ Χώρα τῆς Χλόης.

ΑΠΟ ΤΟΥΣ ΜΥΘΟΥΣ ΤΟΥ ΤΡΙΑΟΥΣΣΑ

ΤΑ ΩΡΑΙΑ ΛΟΓΙΑ

Μιὰ Κόττι εἶπε σ' ἕνα μαῦρο Γάτιο:

— Εἶναι τρεῖς μέρες ποῦ ἔχασα τὸν ἄνδρα μου καὶ τὸν ἀναζητῶ... Ποιὸς ξαίρει τί τοῦτυχε, τί τέλος νάχε;... Νὰ σοῦ πῶ τὴν ἀλήθεια: ἀνησυχῶ πολὺ...

Ἡ Κόττι ἔτρεξε ἀμέσως στὴν κουζίνα, καὶ ἀποῦ πληροφορήθηκε μὲ τὴ μυρωδιὰ πῶς ὁ Πετεινὸς εἶτανε πιὰ ἑστὸν καισαρόλα, γύρισε πίσω καὶ εἶπε στὴν Κόττι:

— Ὁ ἄνδρας σου θὰ μείνῃ ἀθάνατος στὴν Ἱστορία, γιὰτὶ ἔκανε ἕνα θάνατο ἀληθινὰ ὠραῖο. Ἐπεισὸν ἦρως στὸ τηγάνι, ἀνάμεσα στὴν Τομάτα τῆς Δέξας. Τοῦκοιραν τὸ λαϊμό, αὐτὸ εἶνε ἀλήθεια, μὰ αὐτὸς ἔμεινε καὶ μένει πάντα ὁ ἴδιος: Μάρτυς τῆς Ἐλευθέρως Σκέρσεως, ποῦ θνοιάστηκε γιὰ τὸ Ἰδανικὸ .. Μάλιστα, ὁ ἴδιος ὁ Μάγειρας, ποῦ τὸν ἔβαλε στὴ φωτιά, μὲ βεβαίωσε πῶς μιὰ ἀπὸ τὶς πολλὲς τιμὲς ποῦ θὰ τοῦ κάρουν, θάνα καὶ αὐτό: σὲ κάνα δυὸ ὄρες θὰ νημονευθῆ σ' ἕνα δειπνο μ' ἕνα λόγο τοῦ Προσβετη... Κ' ἐγώ, ὦ, Γάτιος... θὰ φροντίσω γιὰ τὰ κόκκαλά του...

Κ' ἡ χήρα, συγκινημένη, τὸν εὐχαρίστησε θερμά.

Ἡ ΛΟΓΙΚΗ ΜΙΑΣ ΚΟΡΗΣ

— Πῶς διάβολο, θὲς νὰ μὴ μὲ νοιάξῃ; Αὐτὸς δὲ φροντίζει πιὰ γιὰ μένα, συμπεθερούλα μου. Ὅλο τὸ νοῦ του τώρα τὸν ἔχει στὴν Πολιτικὴ, καὶ ἔχασε τὰ μυαλά του μὲ τὴν ἀνάγκωσι τῶν ἐφημεριδῶν.

»Τίποτα ἄλλο πιὰ δὲ σκέπτεται παρὰ τὴ Δημοκρατία, καὶ γιὰ τίποτα ἄλλο δὲν μιλά παρὰ γιὰ ἀντικληρικὸς, γιὰ παππάδες, πρίγκηπες, ἰδανικά, γιὰ τὸν Τζιορνιάνο Μπροῦνο καὶ...γιὰ τὸν κακὸ του τὸν καιρὸ!

»Μὰ ἐγώ, ἕναν ἄνθρωπο, ποῦ ἀγαπῶ σ' ἀλήθεια, δὲν τόνε θέλω νάχει στὸ κεφάλι του τέτοια πράγματα καὶ τέτοιες σκέψεις, ποῦ σὲ τίποτα δὲ χρησιμεύουν.

»Γιατί, — ἄς ποῦμε— βάζομε στεφάνι: μὲ τί θὰ μὲ τρέφει, παρακαλῶ; Μὲ τίς «ἀναφορὲς» καὶ τίς «διαμαρτυρίες» του; Μὲ τί θὰ μοῦ γεμίζει τὸ στομάχι; Μὲ τίς «ἀρχές» του;

Μετάφρασις Κ. ΤΡΙΚΟΓΛΙΔΗ

Ο "ΠΑΝΤΟΓΝΩΣΤΗΣ",

Πωλεῖται εἰς τὰ βιβλιοπωλεῖα τῶν κ. κ.

Γ. Βασιλείου, Θ. Βαφειάδου, Χρ. Γανιάρη, Μ. Ζηκάκη Χρ. Σαλιβέρου καὶ τὰ πρῶτα τῶν τραυματικῶν.

Ἐκαστον τεῦχος ἀντὶ δραχ. 3

ΕΥΘΥΜΟΓΡΑΦΗΜΑ

ΤΑ ΣΑΤΥΡΙΚΑ ΜΑΣ

ΚΕΛΕΠΟΥΡΙ

Είμαι παντρεμένος, και είμαι ο ευτυχέστερος άνθρωπος του κόσμου. Δεν φαντίζομαι να συμβαίνει το ίδιο μ' όλους τους παντρεμένους, γι' αυτό πολλοί θα ζηλέψουν την τύχη μου.

Η γυναίκα μου είναι χαριτωμένη και με λατρεύει· εγώ είμαι ξετρελλαμένος μαζί της. Είμαι βέβαιος πώς, όποιος την δει θα με δικαιολογήσει. Πολλοί ακόμη θα με φρονέσουν—κι' αυτό το ξέρω καλά. Κι' όλοι θά φροντίσουν να την κατακτήσουν και να μέ....Μα στοιχηματίζω πώς η γυναικούλα μου, ή χαριτωμένη μου γυναικούλα, θά μου μείνει για πάντα πιστή.

Μα είναι άγγελος το χουσό μου! Έχει ένα κεφαλάκι! Ένα σώμα! Μιά χάρη! Μιά γλύκα; Απορώ και ο ίδιος πώς μου κρατεί ο Θεός τα μυαλά! Μα είναι, άλλο να σ'αξέω, και άλλο να βλέπετε, ή εξασία γυναικούλα μου!

Θά φροντίσω να σ'αξέω την παρουσιάσω, αρχίζοντας απ' το κεφάλι και κατεβαίνοντας στα πόδια.

Μαλλιά πολύ-πολύ λίγα. Έτσι έχω μιὰ πιθανότητα πώς μπορεί ν'αξέω περισσότερο μυαλά.

Αυτί ένα μονάχα. Καλύτερα ν' ακούη τα μισά απ' όσα της λένε, παρά να τ' ακούη όλα, τη στιγμή μάλιστα που δεν μπορεί ν' απαντή, ή γλώσσα της είναι κομμένη στη μέση και δυσκολεύεται πολύ ν' αρθρώση λέξι και αφού απ' όσα γίνονται γύρω της δεν βλέπει ούτε τα μισά με το ένα της μάτι που δεν είναι και τόσο γερό.

Αφίνο το λαιμό—που είναι όπως όλου του κόσμου—και το στήθος—που αν και δεν μοιάζει με στήθος κατόικας, δεν είναι όμως και στήθος για να φαίνεται σύμφωνα με τη μόδα τη σημερινή—και πιάνο την καρδιά και το στομάχι, που έχουν άμεση σχέση το ένα με το άλλο. Έδώ θά δούμε αν αγαπά για το συμφέρον της, ή αν αγαπά ιδανικά.

Αν είχε στομάχι, πώς φανερό πώς θ' αγαπούσε για να το γεμίσει. Αφού όμως μ' αγαπά χωρίς να ζητά ποτέ να φάη, έστω κι' αν κάμω μιὰ βδομάδα να την ταΐσω, θά πη πώς έχει καρδιά και δεν έχει στομάχι. Ο συλλογισμός μου είναι σωστός και δεν φαντάζομαι ν'αξέω κανείς αντίρρηση. Πώς;

Χέρι δεξιό δεν έχει κι' έτσι δεν έχω φόβο να φάω ξύλο. Το ένα δεν την φτάνει για να μου σπάση τα κόκαλα.

Της λείπει και το μισό πόδι. Κι' αυτό καλό. Αν καμμιὰ φορά με βαρεθί και θελήσει να φύγη με κανέναν άλλο—ο Θεός να με φυλάξη από ένα τέτοιο κακό!—δεν θά μπορέση να το κάμη, γιατί θά την πιάσω στο δρόμο και τότε....τό σκέφτομαι και με πιάνει άλλο!..... Άαααα! Ξύπνησα από την ταραχή μου. Τι κρίμα!

ΣΠΥΡΟΣ Π. ΔΕΣΣΑΛΕΡΜΟΣ

ΝΟΜΙΚΟΝ ΦΡΟΝΤΙΣΤΗΡΙΟΝ ΧΡΙΣΤΟΥ ΜΠΑΡΜΠΑΤΣΗ κλπ.

Όδός Καλάμεδος 2 (Άνω πάτωμα) Πλήρης κατάρτισις εντός τριών μηνών διά τας επί πτυχίω εξετάσεις των τελειοφοιτών.

(Λ Ο Γ Ο Κ Ρ Ι Σ Ι Α)

VESPER

ΔΗΛΩΣΙΣ

Η είσπραξις των συνδρομών «Παντογνώστου» Αθηνών—Πειραιώς αντετέθη εις τον κ. Θεόδωρον Μαρσαγγόπουλον, παρ' ουδένον να ζητώσιν εκάστοτε οι κ.κ. συνδρομηταί το δελτίον ταυτότητός του και τα υπό της Διευθύνσεως υπογεγραμμένα γραμμάτια είσπραξεως.

Έκ της Διευθύνσεως

ΤΟ ΘΕΑΤΡΟΝ ΤΟΥ ΔΕΚΑΠΕΝΘΗΜΕΡΟΥ

ΚΟΤΟΠΟΥΛΗ.— Έξηκολούθησαν αι παραστάσεις του «Τσαρλατάνου» και επανελήφθησαν παλαιότερά τινα εκλεκτά έργα, οίον «Να γαμβρός, να μάλαμα», το «Μέντιουμ» και ο «Άγνος γλεντζές», ή μεγάλη επιτυχία του κ. Λογοθετίδου. Νέον έργον εδιδάχθη το «Μοιρατον» του Σάρλ Μερé, υπερ παρηκολούθησε πολυς κόσμος. Έτοιμάζεται ή κομεντι του κ. Θ. Συνοδινου «Έσού φταις» εις ο θά πρωταγωνιστήση με τον ρόλον της Φανής ή κ. Μαρ. Κοτοπούλη. Η φάρσα του αυτού συγγραφέως «Όταν λέμε την αλήθεια» θά εκτελεσθή βραδύτερον.

ΚΥΒΕΛΗΣ.— Και εις το θεατρον τουτο εξηκολούθησαν αι παραστάσεις της «Ήδονής της τιμιότητος» του Πιραντέλο και του «Γιατι μεθώ» του κ. Τριανταφύλλου. Νέα έργα ανεδιδάσθησαν το «Και εσονται δύο...», γαλλική φάρσα με ώραίαν πλοκήν και ξευπνον διάλογον, και ή «Κυρία με το χαμόγελο».

ΚΕΝΤΡΙΚΟΝ.— Το «Τζιώτικο ραβατσι» με Λεονταρήν υπέρροχον τον κ. Ίωαννίδην προσελκυσε πολυν κόσμον επί πολλάς εσπέρας, μέχρις ου ανεδιδάσθησαν τα «Νέα Παναθήνια», εκτάκτου λαμπρότητος από απόψεως σκηηνικο διακόσμου, ένδυμασιών και ποιικιλίας σκηηνών, αρκούντως ευφυών, μετά γλυκειας μουσικής. Η δις Δώρα Στεφάνου αποσπᾶ πάλιν θαυμασμόν με την φωνήν της.

Εις το αυτό θεατρον ενεφανίσθη και ο γνωστός φηκίρης Ταχρά μπέης, εκτελέσας επιτυχώς σειράν παραμάτων καταληφίας και υποβολής. Λέγεται, ότι ο κ. Κονταράτος προέτεινε εις τον φακίρην περιοδείαν 20 παραστάσεων άντι 400 χιλ. δραχμών.

ΔΙΟΝΥΣΙΑ.— Έξακολουθει κυριαρχούσα ή γλυκυστάτη όπερέττα «Μασκωτίτσα» με τας Ίζαν Μάρζεν, Μίτσι Βιλ και τορς κ.κ. Τριχᾶν, Μαλλιαγρόν, Νούλην κλπ. Προσεχώς θά εμφανισθή και ή δις Καντιώτου.

ΑΛΑΜΠΡΑ.— Η όπερέττα «Αδάμ και Εύα» συγκεντρώνει πολλούς ακόμη θεατάς, οίτινες ιδιαίτερος χειροκροτουν τον κ. Κυριακόν. Θά επακολουθήσουν ετια οι «Απάχηδες» και αι λοιπαί όπερέτται του κ. Χατζηποστόλου, μέχρις αναδιδάσεως του νέου προετοιμαζόμενου έργου, ου άγνωστος ο τίτλος.

ΠΑΝΕΛΛΗΝΙΟΝ.— Η «Κόρη της καταιγίδος» κυριαρχούσα πάντοτε, παραχωρεί ένιοτε την θέσιν της εις τον «Βαφτιστικόν», τον «Άρλεκίνον» και το «Διαβολόπαιδο». Έτοιμάζεται ή τελευταία όπερέττα του κ. Σακελλαρίδη «Η αγάπη της Ρένας». Έκ του θιάσου αποχωρήσασα ή δις Ζαζᾶ Μπριλάντη, ανεχώρησεν εις Γερμανίαν.

ΠΑΠΑΪΩΑΝΝΟΥ.— Τον «Χορόν της τύχης», με

τον όποιον ο θιασάρχης αληθώς εκαμε την τύχην του, διαδέχεται προσεχώς ή νέα βιεννέζικη όπερέττα «Γιαπωνέζα» μ' εμφάνισιν της Δ)δος Σάσας Λάμπη.

ΑΘΗΝΑΙΟΝ.— Παρ' ελην την νυκτερινήν ψυχρότητα του καιρου, ο κινηματογράφος ουτος εκλύει ακόμη πολυν κόσμον, παρακολουθήσαντα κατά το τελευταίον 15θήμερον τον «Μαχαραγιᾶν» και την «Νεκράν καρδιάν» ως και τα καταπληκτικά πειράματα του ταχυδακτυλοουργου Όκάμα.

ΛΟΥΞ.— Προεδλήθησαν κατά το δεκαπενθήμερον τουτο το «Πουλάκι» και ή «Λουτσιόλα». Το βαριετέ εινε εκλυστικώτατον, με την Μιχαέλη, ισχυροτάτην γυναίκα, και τους ακροβάτας αδελφους Φίμερ, εκτελούντας και τον «Μύλον του θανάτου», δυσκολώτατον ακροβατικόν αγώνισμα.

Ο ΑΥΛΑΙΟΣ

ΑΘΛΗΤΙΚΑ ΝΕΑ

ΟΙ ΠΑΝΙΩΝΙΟΙ ΑΓΩΝΕΣ

Ο παλαιμαχος Πανιώνιος Γυμ. Σύλλογος Σμύρνης, μετά την καταστροφην της πόλεως, εν η από 33 ετών ιδρύθη, έδρασε και εμεγαλούργησε, μετενεγκών την έδραν αυτού εις Αθήνας, συνεχίζει με το αυτό ψυχικόν σθένος και με την αυτην ακατάβλητον προσπάθειαν το έργον του, υπέρ της ανδροπρεπούς διαπλάσεως της νέας ελληνίδος γενεής και δη της μικρασιατίδος τοιαυτης.

Ότω δε προεκήρυξε διά την 27ην Σεπτεμβρίου-4 Οκτωβρίου ε. ε. τους 20ους Πονωνίους Αθλητικούς Αγώνας, εις ους οι άπανταχοῦ του Έλλην. Κράτους και εν τῷ Έξωτερικῷ Έλληνικοι Σύλλογοι εδήλωσαν ήδη την συμμετοχήν των. Οι αγῶνες ουτοι ανεγνωρίσθησαν υπό των επισήμων Έλλην. Αθλητ. Αρχῶν ως οι επίσημοι αγῶνες διά το πρωτάθλημα της Ελλάδος του έτους τουτου.

Πυρετώδης κίνησις σημειούται εις τα άπανταχοῦ γυμναστήρια χάριν των αγῶνων τουτων, προς ους πρώτη ή Πολιτεία διετρέψασε ζωηρόν ενδιαφέρον και στοργήν, διά της προσφορᾶς ώραίων καλλιτεχνικῶν αντικειμένων, ως επάθλων διά τους νικητάς, υπό του Αρχηγου της Επαναστάσεως, του Πρωθυπουργου και του Υπουργείου της Παιδείας. Τοιαυτα επαθλα πληροφορούμεθα ότι πρόκειται να προσφέρωσι και ή Έθνική Τράπεζα, ο Έμπορικὸς Σύλλογος, ο Φιλολ. Σύλλογος «Παρνασσός», ή Έπιτροπή Αλυτρωτικῶν, το Πανεπιστήμιον, ή Νομαρχία Αττικοβοιωτίας, ή Δημαρχία, τα Βιομηχαν. Καταστήματα Αδελφῶν Καρῶ κλπ.

Οι Πανιώνιοι Αγῶνες ώρισμένως θ' άφίωσιν εποχήν εις τα αθλητικά χρονικά από απόψεως συγκεντρώσεως πλήθους και ποιικιλίας αθλητῶν και από απόψεως μεγαλοπρεπείας, ακριβείας και τάξεως εν τη τελείῃ των.

ΑΠΟ ΟΛΟΝ ΤΩΝ ΚΟΣΜΟΝ

ΕΠΙΣΤΗΜΗ

Οι διευθυνται των Νοσοκομείων των παιδων εν Παλέρμο και Ρώμη δόκτορες Κριστίνα και Μπερόνια δισχυρίζονται, ότι ανεκάλυψαν το μικρόβιον της οστρακιάς και τον θεραπευτικόν κατ' αυτης όρόν.

— Ειδοποιημένον εργοστάσιον της Νεαπόλεως κατώρθωσε να κατασκευάση τορπίλλην, πραγματοποιούσαν τα εξής χαρακτηριστικά· 250 χιλιογρά. βάρος, 48 μιλλ. ταχύτης, άνώτατον όριον άποτελεσματικότητος 15 χιλιομέτρα.

— Πηδαλιουχούμενον έντελῶς νέου τύπου, κατασκευαζόμε-

νον ἐν Ν. Ζέρσευ τῆς Ἀμερικῆς, θά μεταφερθῆ προσεχῶς εἰς τὸ βορειότερον ἄκρον τῆς Ἀλάσκας, ἵνα ἐκεῖθεν ἐπιχειρήσῃ ταξείδιον πρὸς τὸν Β. Πόλον. Θά ἔχη μῆκος 240 μέτρων, 3 ἑλικας, ταχύτητα 100 χιλιομ. καὶ θά δύναται νὰ διατρέχῃ 5000 χιλιομ. χωρὶς νὸ χρειασθῆ ἀνεφοδιασμόν.

ΤΕΧΝΗ

Ἐντὸς μικροῦ χρόνου ἐν Ναυπλίῳ θά γίνωνται ἀποκαλυπτήρια τῆς ἀναθηματικῆς στήλης τοῦ Τουρκοφάγου Νικηταροῦ, μερίμνη τῆς κ. Ἀσπασίας χήρας Ἡλ. Ποταμιάνου. Ἐπὶ τῆς στήλης παρίσταται ἐν ἀναγλύφῳ ὁ ἥρωας μαχόμενος πρὸς τοὺς Τούρκους, ἐξ ἀντιγράφου τῆς ἐν Μονάχῳ σωζομένης πρωτοτύπου εἰκόνας αὐτοῦ.

— Ἡ ἠθοποιὸς τῆς Ὀπερά Κομικ ἐν Παρισίοις Μαρί Ντόρσκα ἠτύχησεν διὰ περιστροφῆς, διατελοῦσα ἐν νευρασθενικῇ κρίσει.

— Ἀπηγορεύθη ὑπὸ τῆς ἐν Παρισίοις κινηματογραφικῆς λογοκρισίας ἡ κινηματογράφισις τοῦ περιφήμου ἔργου τοῦ Μαργκερίτ «Λά γκαρσόν».

ΕΙΔΗΣΕΙΣ

Εἰκόσιν ἐκ τῶν διαπρεπεστέρων ἡγετῶν τοῦ ἀντιαλκοολισμοῦ τῆς Ἀμερικῆς μετέβησαν εἰς Κοπεγχάγην, ἐνθα συνέρχεται τὸ 17ον ἀντιαλκοολικὸν συνέδριον.

— Ἐν Ἀγίῳ Πέτρῳ τῆς Καλλιφορνιας ἐγένετο ἔκρηξις 500 χιλ. βαρελίων πετρελαίου τῆς Γεν. Ἐταιρείας Πετρελαίων, συγκλονίσασα τὴν πόλιν καὶ μεταδοῦσα εἰς αὐτὴν πυρκαϊάν, ἐξ ἧς τεράστια ζημία.

— Ἐν Ἀλεξανδρείᾳ ἐφρονεῦθη διὰ περιστροφῆς ὁ Αἰγύπτιος πρίγκηψ Ἀμπάς Χαλήμ. Ὁ φόνος ἐπῆλθεν ἐξ ἀπροσεξίας, ἀλλ' ἄλλοι ἀποδίδουν τοῦτον πρὸς τὴν τέως σύζυγον τοῦ νεαρῶν ἀγγλίδα Πήρσον, ἧτις τὸν εἶχε διαζευχθῆ διὰ ζηλοτυπίαν.

— Ἡ ἀπ' εὐθείας συγκοινωνία διὰ καλωδίου μεταξὺ Λονδίνου καὶ Ὁδησοῦ ἀποκατέστη ἤδη μετὰ 9 ἐτῶν διακοπῆν.

— Ἐν Χάγγῃ ἡ βασίλισσα τῆς Ὀλλανδίας Βιλελμίνη ἐδέχθη δῶρα διαφόρων πρεσβευτῶν ἐπ' εὐκαιρίᾳ τῆς 25ετηρίδος ἀπὸ τῆς εἰς τὸν θρόνον ἀναρρήσεώς της.

— Ἡ πριγκίπισσα Χριστοφόρου τῆς Ἑλλάδος Ἀναστασία ἀπέθανε τῇ 29ῃ Ἀγούστου ἔ.ἔ. εἰς τὸ ἐν Λοιδίνῳ μέγαρον αὐτῆς Σπένσερ.

— Ἰσχυρὸς σεισμὸς διαρκείας 6 λεπτῶν ἔσεισε τὰς Ἰαπωνικὰς νήσους. Ὀλόκληρος ἡ πόλις τῆς Ἰοκοχάμας εὐρίσκειται ἐντὸς τῶν φλογῶν, οἱ δὲ κάτοικοι καταφεύγουν εἰς τὰ πλοῖα. Τὰ θύματα συμποσοῦνται εἰς 100 χιλιάδας.

— Ἐπὶ χιλιάδες ἄτομα ἠσθένησαν εἰς τὸ Βιδίνιον τῆς Βουλγαρίας δηλητηριασθέντα ἐκ τοῦ ὕδατος τοῦ Λουνάβεως.

ΠΕΡΙΕΡΓΑ

Κάποιος δημόσιος ὑπάλληλος ἐν Βιέννῃ, ἀφοῦ εἰς μάτην ἐπὶ 3 ἔτη ἐζήτηε σπῆτι, ὅταν ἐπὶ τέλος εὗρηκε καὶ ἐπῆγε νὰ τὸ ἐπισκεφθῆ, ἦτο τὸς ἡ σιγῆς τοῦ καὶ ἡ χαρὰ του, ὥστε... ἐπαθε συγκοπήν.

— Τὸ Φιοῦμε εἶνε ἡ πόλις τῶν διαζυγίων. Οἱ ἰταλοὶ σύζυγοι, ποὺ δὲν μπόρουν νὰ χωρίσουν καταφεύγουν εἰς Φιοῦμε καὶ μετὰ ὀλιγοήμερον διαμονῆν ἀποκοῦν τὴν ἰθαγένειαν, ἐπιτυγχάνουν τὸ διαζύγιον εὐκολώτατα καὶ ἐπιστρέφοντες εἰς Ἰταλίαν ξαναγίνονται... Ἰταλοί.

— Οἱ Λο δινέζοι ἐφέτος κατήργησαν τὸ ψαθάκι, διότι ἀνεκάλυψαν ὅτι οὐδὲν προφυλάσσει ἀπὸ τὴν ζέστην, ἀντικαταστήσαντες αὐτὸ μὲ ἡμίψηλο χρώματος γκρι, τὸ ὁποῖον, λέγουσιν, εἶνε ὑπεροχώτερον ἀπὸ τὸ ψαθάκι.

— Ἐκ Ν. Ὑόρκης βεβαιούται, ὅτι ὁ πολὺς Μουσσολίνι δὲν εἶνε Ἰταλός. Τὸ πραγματικὸν τοῦ ὄνομα εἶνε Βενιαμίν Μάουζεελ, οἱ δὲ γονεῖς του ἔζων εἰς τὴν ἐβραϊκὴν συνοικίαν τῆς Βαρσοβίας ἐν Πολωνίᾳ.

— Καλλι ἐργητὴς τις ἐν Νορμανδίᾳ ἔχει μικρὸν φιαλίδιον, κληρονομίαν 300 ἐτῶν, τὸ ὁποῖον, περιέχον ὑγρὸν διαφανὲς μ' ἐλαφροῦς ροδίνην χροίαν, προαγγέλλει τὸν καιρὸν καλύτερον ἀπὸ κάθε βαρομέτρον. Ὅταν πρόκειται νὰ χιονίσῃ, ὑγρὸν γίνεται λευκὸν καὶ παρουσιάζει μικροσκοπικὰς νιφάδας χιόνος. Ἄν θά βρέξῃ, σχηματίζονται εἰς τὸ βάθος μέλανα στίγματα. Ὁ ἰδιοκτήτης του ἀνθίσταται εἰς τὴν ὑπὸ γημικῶν ἐξέτασιν τοῦ ὑγροῦ, φοβούμενος ἀπώλειαν τῆς μαγικῆς δυνάμεώς του.

ΑΠΟ ΤΗΝ ΙΣΤΟΡΙΑΝ ΤΗΣ ΤΕΧΝΗΣ

Η ΓΡΑΦΙΚΗ ΕΝ ΕΠΤΑΝΗΣΩ

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου).

81) **Πετρούλην Γεώργιος** τοῦ Μιχαήλ ἐκ Κρήτης ἀγιογράφος Διὰ τῆς ἀπὸ 13 Δεκεμβρίου 1727 διαθήκης του (†19 ἰδίου μηνός) ἀφήνει ὅλα του τὰ σύνεργα εἰς τὸν μαθητὴν του **Κωνστ. Καλέγγου καὶ ὅλα του τὰ εἰκονίσματα εἰς τὸν ναὸν τῆς Ἐπισκοπιανῆς**, ὅπου ἐτάφη (βλ. σ.) γρ. Ν. Τετράδη σ. 27.

82) **Πλακωτὸς ἢ Σιράτης Ἰερώνυμος**, γνωστὸς ὑπὸ τὸ ὄνομα **Πιπτόρος**, ἐγενν. ἐν Ζακ. τῷ 1670 καὶ ἐδιδάχθη τὴν ζωγραφικὴν παρὰ τοῦ ἐκ Ρεθύμνης Λ. Μόσχου. Ὁπαδὸς τῆς βυζαντινοῦταλικῆς καὶ τῆς φλαμανδικῆς τέχνης ἠσχολεῖτο εἰς προσωπογραφίας καὶ τὴν ἀπεικόνισιν τοπειῶν, ἀνθέων καὶ σκηνῶν τοῦ καθ' ἡμέραν βίου. Ἐκ τῶν ἔργων του διακρίνονται αἱ ἐπὶ τῶν τοίχων τοῦ ναοῦ τῆς Φανερωμένης εἰκόνας τῶν Προφητῶν καὶ Ἱεραρχῶν, ὧν ἐξέχει ἡ τοῦ Ἁγίου Βασιλείου, αἱ ἄλλοτε ἐν τῇ ἐξοχικῇ οἰκίᾳ τῶν κομ. Καπνίσῃ καὶ κατοῦν ἐν τῇ οἰκίᾳ τοῦ νομομαθοῦς Ἰωαννοπούλου σωζόμενα εἰκόνας, αἱ μυθολογικῶς παριστώσαι τοὺς 12 μῆνας καὶ ὁ πῖναξ ὁ παριστῶν τὸ μαρτύριον τοῦ Ἁγ. Γεωργίου ἐν τῷ ναῷ τοῦ Ἁγ. Γεωργίου τῶν Κομῶντων. Ὁ Π. μετῆρχετο καὶ τὸν ἐμπειρικὸν ἱατρόν, ἐπισκεφθεὶς δὲ ποτε χωρικὸν λοιμόβλητον προσεβλήθη ἐπὶ τῆς αὐτῆς ἀσθενείας καὶ ἀπέθανε τῷ 1728, κατὰ διαταγὴν δὲ τῶν ὑγειονομικῶν Ἀρχῶν καὶ τοῦ Προβλεπτοῦ ἐκάησαν ἅπαντα τὰ ἐν τῷ ἐργαστηρίῳ του εὐρισκόμενα καλλιτεχνήματα. (βλ. καὶ Κατραμῆ «Φιλολ. Ἀνάλεκτα»-σ-371—Χιτώη ἐν «Μούσαις» ἀρ. 444, -Δε Βιάζῃ ἐν «Καλλ. Κόσμφ» Ἀθηνῶν 1892 ἀρ. 3 καὶ «Πινακοθήκη» τεύχ. 10^ο).

83) **Πλέσσας ἢ Νέκας Παναγιώτης**, ἐγεννήθη τῷ 1799, ἐμαθήτευσε ὑπὸ τὸν ἀγιογράφον Προκόπη καὶ προσεπάθει νὰ μιμηθῆ τοὺς Ἰταλοὺς ζωγράφους τῆς Ἀναγεννήσεως. Ἔργα του ἀπαντῶσιν εἰς τοὺς ναοὺς Ἁγ. Πάντων τῆς πόλεως, Ἁγ. Θεοδώρων ἐν τῇ κόμῃ Κούκισσῃ τῷ 1850, αἱ 4 δεσποτικαί, ἀντὶ 32 ταλλήρων Ἁγ. Παρασκευῆς εἰς Μελούση (τὰ τρία βημόθυρα, ἀντὶ 30 ταλλ.). Ἁγ. Γεωργίου εἰς Καταστάρι (ἢ Ἀποκαθήλωσις ἐν τῇ ἀγίᾳ Τραπεζῇ, ἢ ἀναζωγράφισις τῆς παλαιᾶς εἰκόνας τοῦ Ἁγ. Γεωργίου, τῷ 1854, ἀντὶ 80 ταλλ. συμπεριλαμβανομένης τῆς ἐπιχρυσώσεως τοῦ κουβουκλίου τῆς ἀγ. Τραπεζῆς), Ἁγ. Παρασκευῆς ἐν Γερακαρίῳ Μπούρα, Ἁγ. Βαρβάρας ἐν Πηγαδακίαις, Ἁγ. Νικολάου ἐν Τραγολοῦ, Φανερωμένης ἐν Μουζάκῃ, Χρυσοπηγῆς ἐν Ρωμήρῃ, Ἀναφονητρίας ἢ Σπηλιᾶς καὶ ἀλλαχοῦ. Ἐπίσης εἰργάσθη εἰς διαφόρους ναοὺς τῆς Ἰθάκης. Ἡλείου, Πελοποννήσου, Ὁδησοῦ, διακρίνονται δὲ πασῶν τῶν εἰκόνων του αἱ τῆς ἐν Ζακ. μονῆς τοῦ Προδρόμου καὶ οἱ τέσσαρες πίνακες τοῦ Ἁγ. Νικολάου ἐν Γερακαρίῳ γενόμενοι παρανάλωμα τοῦ πυρός, τῷ 1887. Ἀπέθανεν ἐν Ζακ. τῷ 1867. (βλ. καὶ Σ. Δε-βιάζῃ ἐν «Παλιγγενεσία» ἀρ. Λ Ζώη «Λεξικὸν Ζακύνθου»-σ-896).

84) **Πολίτης Γεωργηλᾶς**.—Ἐν συμβολαίῳ ἀπὸ 15 Ἰουνίου 1515 (σ) γρ. Ν. Φραγκόπουλος-σ-245=) βλέ-

πω, ὅτι ὁ καλόγερος Διονύσιος δηλοποιεῖ, ὅτι «... ἀπὸ μίαν συμφωνίαν καὶ γραφήν, ὅπου εἶχε πρὸ καιροῦ μὲ τὸν μαστρογεωργηλᾶ Πολίτη μάστορα αὐτοῦ διὰ νὰ τὸν δείξῃ τὴν τέχνην τῆς σογραφοικῆς ἕνα χρόνον, ὅσον ἤμπορῆ νὰ μάθῃ καὶ ἐφάνη καλὸ καὶ ἐχάρισεν ὁ ρηθεὶς καλόγερος τοῦ μαστόρου ὀμπρὸς καὶ ἀρχῆς φλωρία χρυσᾶ πέντε...».

85) **Πουλᾶκης Θεόδωρος**, ἀκμάσας κατὰ τὸ α΄ ἡμισυ τοῦ 17 αἰῶνος. Ἡ τέχνην του στηρίζεται ἐπὶ τῶν παλαιῶν τοιχογραφημάτων, ἧτοι εἶνε τέχνη ξηροτάτη, ἀλλ' ὁ Π. διήλθε τεχνικὴν μεταβατικὴν κλίμακα, διότι κατόπιν ἐλεπτογράφησε διάφορα ἀριστουργήματα, ἐν οἷς διακρίνεται ἡ τεχνικὴ του πρόοδος. Ἐνῶ δὴλον ὅτι εἰς τὰ μεγάλα ἔργα του παρατηρεῖται τὸ ξηρὸν ὕφος τῆς Κρητικῆς τεχνοτροπίας, ὡς εἰς τὴν Ἀποκεφάλισιν τοῦ Προδρόμου ἐν τῇ Μονῇ τοῦ Ἁγίου Ἰωάννου εἰς Λαγκάδα, ὅπου καὶ ἐπιγραφή: **χειρ Θεοδώρου πουλάκη**, τοῦναντίον εἰς τὰ μεταγενέστερα ἔργα του φαίνεται ὁ ἐξευγενισμὸς τοῦ σχεδίου καὶ ἐπεξεργασία ἐν τῇ ἐκτελέσει. Εἰς τὸ σύγγραμμα Grotta d'errata τοῦ Μουνός, ἐν τῇ συλλογῇ Terbini διασώζονται λεπτογραφικαὶ συνθέσεις τοῦ Ὀνειροῦ τοῦ Ἰωσήφ, ἐν αἷς διακρίνεται πᾶσα ἡ λεπτογραφικὴ τέχνη τοῦ Π. ὡς καὶ ἡ ἀποθετικὴ του χρυσοκονδυλία. Τὰ αὐτὰ διακρίνονται, καὶ εἰς ἄλλας εἰκόνας του ἐν Ζακ. καὶ εἰς ἰδιωτικὰς πινακοθήκας τῶν Ἀθηνῶν.

86) **Προκόπης Νικόλαος** ἱερομ. ἐκ Πελοποννήσου εἰργάζετο ἐν Ζακ. κατὰ τὸ ἔτος 1818. Ἀγιογράφος τῆς Βυζαντ. σχολῆς, ἀγνοῶν ὅμως τὰ στοιχειωδέστερα τῆς τέχνης, ἦτοι σχέδιον, φωτισκίαισιν, συναρμολογίαν χρωμάτων καὶ τὸ σπουδαιότερον γνώσεις ἀνατομίας καὶ ὀπτικῆς, ἔγραψε μικρογραφίας εὐρισκόμενας ἐν τῇ πινακοθήκῃ Σαρόγλου. Πάντοτε εἰργάζετο ἐπὶ παλαιοῦ χρυσοῦ.

87) **Ρασβάνης ἢ Κασελάς Διονύσιος**, τοῦ Ἰωάννου ἀρχομένου τοῦ 10^ο αἰῶνος. Ἐμαθήτευσεν ἐπὶ τριετίαν παρὰ τῷ Ν. Καντούνη πρὸς ἐκμάθησιν τῆς ζωγραφικῆς. Ἐπεσκεύασε διαφόρους εἰκόνας ἐν τῷ ναῷ τῆς Ἁγ. Αἰκατερίνης τοῦ Γουπάρη. Ἀπέθανε γέρον.

88) **Ριφιος** (βλ. Ἐρίφιος).

89) **Ρωμανὸς** ἱερεὺς **Στυλιανὸς** διδάσκαλος τῆς ζωγραφικῆς. Πρὸς αὐτὸν συνεφώνησαν, τῇ 26 νοεμβρίου 1605, οἱ τῆς Μονῆς τοῦ Ἁγ. Γεωργίου τῶν Κρημῶν νὰ ζωγραφίσῃ τὸν ναὸν τῆς Μονῆς, ἀντὶ δουκάτων 130. (βλ. συμβ. Ἰ. Μακρῆν-σ-133).

90) **Σαρατζένος** ἀναγνώστης **Ἰωάννης**. Ἐπὶ εἰκόνας τοῦ ναοῦ τῆς Ἀκαθίστου παριστώσης τὴν ἀποτομὴν τῆς κεφαλῆς τοῦ Προδρόμου, ὑπὸ ἐπιγραφήν (βλ. Δ. Κουήν. «**Τῶν τελευταίων αἰῶνων ἐπιγραφαὶ Ζακύνθου**»-σ-588) ἀναγινώσκειται ἡ ἐπιγραφή: **α. ψ. ν. ζ. χειρ Ἰωάννου ἀναγνώστου τοῦ σαρατζένου**.

91) **Σάργεντ Ἀναστάσιος** κατέλιπε πλεῖστα ἰκονογραφηματα καὶ ὕδατογραφίας ἀρίστας. Εἰς τὰς μελανογραφίας του (διάφορα τοπεῖα Ζακ. καὶ Κερκύρας) διακρίνεται, ὡς ἀληθῆς καλλιτέχνης, γνωρίζων τὸ φῶς καὶ τὴν σκιάν καὶ ἀποδίδων ἐπὶ τοῦ χάρτου χρῶμα, ἀποστάσεως κλπ. εἰς μίαν γενικὴν ἀρμονίαν. Ἀπέθανε τῷ 1880.

92) **Σδρίνιας** ἱερεὺς **Δημήτριος**, ἀγιογράφος, ἀπαντᾷ, τῷ 1775, ἐν τῷ κώδικι τοῦ ναοῦ τῶν Ἁγ. Πάντων.

93) **Σκιαδόπουλος Νικόλαος**, ζωγράφος ἀπαντᾷ ἐν τῷ κώδικι τοῦ ναοῦ Ἁγ. Βασιλείου τοῦ Ἄνω, ἀρχομένου τοῦ 10^ο αἰῶνος.

94) **Σκλάβος Μάρκος**, ζωγράφος ἀπαντᾷ ἐν εἰκόνι τῆς πινακοθήκης Σαρόγλου μετὰ ἐπιγραφῆς: **χειρ μάρκου σκλάβου**.

95) **Σκορδοῦλης Γεώργιος**. Εἰς σταυρὸν τοῦ ἀετώματος τοῦ τέμπλου τῆς Ἀναλήψεως, τηρουμένου ἐν τῷ Βυζαντ. Μουσείῳ Ζακ. ἀναγινώσκειται ἡ ἐπιγραφή: **χειρ Γεωργίου Σκορδοῦλη**.

96) **Σκούταρης**, ἀναγνώστης ἐξ Ἰθάκης, ἐργασθεὶς ὡς ζωγράφος ἐν Ζακύνθῳ.

ΛΕΩΝ. Χ. ΖΩΗΣ

(Ἀκολουθεῖ)

HENRI ARDEL

ΟΛΑ ΓΙΝΟΝΤΑΙ

[Μετάφρασις Κας ΕΛΙΖΑΣ Χ. ΔΕΛΕΝΔΑ]

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου)

— Εἶναι μόνον δυὸ ὥρες ποῦ ταξειδεύομεν! ἀπῆντησε ὁ Γιῶργος. Καὶ ἐπλησιάσαμεν ἀρκετά. Ἀρχίζει νὰ διακρίνεται καλὰ τὸ Ζερσέ. Κῦτταξε Λουκία.....

— Ἄ! δὲν μπορῶ νὰ κινηθῶ... Μοῦ φαίνεται ὅτι ὅλα γυρίζουν τριγύρω μου... ὦ! πόσον ὑποφέρω..... Λίνα, τὸν αἰθέρα σὲ παρακαλῶ....

Ἡ Λίνα μὲ πολὺ ἦν ἀγάπην περιποιεῖτο τὴν ἐξαδέλφην της, τὴν καθησύχαζε ὅτι τὸ ταξεῖδι ἐπλησίαζε στὸ τέλος του. Ἡ βροχὴ εἶχε παύσει εὐτυχῶς. Τὰ σύννεφα διελύντο καὶ ἄφηναν νὰ φαίνονται ὀλίγες ἀστὲς ἡλίου. Οἱ ταξειδιῶται ποῦ εἶχαν τρέξει νὰ ζητήσουν ἄσινλον κατὰ τῆς βροχῆς, ἀρχίζαν νὰ παρουσιάζωνται στὴ γέφυρα. Τὸ πλοῖον προχωροῦσε μετὰ τὸς δυὸ ἀποβάθρους γεμάτους ἀπὸ κόσμο ποῦ περίμενε τὴν ἀφίξιν του.....

— Ἐπὶ τέλος θά πατήσωμεν στερεὰ γῆ! Ἐφώναξε ἀπὸ τὸ βάθος τῆς ψυχῆς της ἡ φτωχὴ Λουκία. Ἀλλὰ ὅταν σκεφθῶ ὅτι εἶμαι ὑποχρεωμένη νὰ γυρίσω πίσω!...

Ἡ Μοῦσα εἶχε κάμει τὴν ἴδια σκέψιν, ἀλλ' ἡ ὑπερηφάνειά της δὲν τῆς ἐπέτρεπε νὰ τὴν ἐκφορῆσῃ.

— Λοιπόν, Μοῦσα μου, ἐφθάσαμεν! Προσπάθησε τῶρα νὰ φανῆς ὡραία! Εἶπεν ὁ ἀδιόρθωτος Γιῶργος. Πιστεύω ὅτι σήμερον δὲν θά τὸ κατορθώσης. Καὶ σὺ καὶ ἡ Λουκία εἰσθε σάν βρεγμένα ποντίκια.

— Γιῶργε, ἄφησε ἦσυχες τὶς ἀδελφές σου. Ἐλάτε παιδιὰ μου, κατεβῆτε γρήγορα ἀπ' αὐτὸ τὸ καταραμένο βατόρι! Λίνα ἐπέστρεψες τὶς κουβέρτες στὸν κ. Ντοριάν;

— Ἔστειλα τὸν Γιῶργε νὰ τὶς φέρῃ.

— Ἄ! Νά τον! Ἀγαπητὴ Κύριε, εὐχαριστῶ πολὺ, χάρις σὲ σὰς ἡ ἀνεμιά μου καὶ ἐγὼ ἐγλυτώσαμεν ἀπὸ τοὺς καταρράκτας τ' οὐρανοῦ... Ἐλπίζω ὅτι κατὰ τὸ διάστημα τῆς διαμονῆς μας στὸ Ζερσέ θά κατορθώσω νὰ σὰς ἀποδείξω τὴν εὐγνωμοσύνην μου..... Διότι περιμένω χωρὶς ἄλλο τὴν ἐπίσκεψίν σας.

— Κυρία μου.....

— Κύριος, Κυρία, προχωρεῖτε παρακαλῶ.

Ἡ θεία Ἐρμηγία ἠναγκάσθη νὰ διακόψῃ ἀποτόμως τὰ κομπλιμέντα της, μόλις ἔλαβε καιρὸν ν' ἀπαντήσῃ στὸν χαιρετισμὸν τοῦ Ντοριάν καὶ παρεσύρθη ἀπὸ τὸ κύμα τῶν ἐπιβατῶν ποῦ ἐσπευδαν πρὸς τὴν ἀποβάθραν.

— Θεία, πηγαίνετε ἀμέσως στὸ ξενοδοχεῖο μὲ τὴν Λουκίαν καὶ τὴν Σουλβίαν ποῦ εἶνε κουρασμένες. Ἐγὼ θὰ μείνω μὲ τὸν Γιώργον νὰ φροντίσω διὰ τὰ πράγματα.

Μὲ πολλὴν εὐχαρίστησιν ἡ θεία Ἐρμηγία ἀκολούθησε τὴ συμβουλή τῆς Λίνας κ' ἐπροχώρησε συνοδευμένη ἀπὸ τὴν Σουλβίαν καὶ τὴν Λουκίαν.

Ἡ Λίνα ἀνέπνευσε. Τέλος θὰ εἶχε μιὰ στιγμὴ ἐλευθερίας!

Ἐκεῖ πλησίον ὁ Ντοριάν ἐφρόντιζε τὰ πράγματά του.

Ἀμέσως τὰ περιμάζεψε καὶ ἐτοιμάζετο ν' ἀπομακρυνθῆ. Ἀλλὰ δὲν ἠδύνατο ν' ἀντισταθῆ στὴν ἐπιθυμίαν νὰ ἀποτείνῃ καὶ πάλιν τὸν λόγον στὴν Λίνα:

— Μήπως δύναμαι νὰ σᾶς φανῶ χρήσιμος, Δεσποινίς;

— Ὁχι, Κύριε, εὐχαριστῶ πολὺ. Τὰ πράγματά μου εἶνε ἔτοιμα καὶ πᾶν ἀμέσως νὰ εὔρω τὴν θείαν μου εἰς τὸ «Χρυσὸ Μῆλο».

— Ἐχετε κρατήσει ἐκεῖ δωμάτια;

— Ὁχι!

— Λοιπὸν κινδυνεύετε νὰ μείνετε χωρὶς σπῆτι, γιατί τὰ ξενοδοχεῖα εἶνε γεμάτα αὐτὴ τὴν ἐποχὴ.

— Ἀλήθεια; λοιπὸν τρέχω γρήγορα νὰ ἰδῶ μήπως ἡ οἰκογένεια μου μὲ ἔχει ἀνάγκη!

Καὶ ἐπροχώρησε ἀμέσως εἰς ἀναζήτησιν τῶν οἰκείων της μὲ ὄσση ταχύτητα τῆς ἐπιτρέψε ἡ σχετικὴ ἄγνοια τοῦ δρόμου, τὸν ὁποῖον ἔαυτε ν' ἀκολουθήσῃ.

— Τὸ Χρυσὸν Μῆλον! Εἶνε ἐδῶ... Να τὸ ξενοδοχεῖόν μας! Ἐφώναξε μὲ χαρὰν ὁ Γιώργος. Ὡ πόσα ἀμάξια μτροστά!

— Να ἰδοῦμε μόνον, ἂν ἡ μαμμά σου βρῆκε δωμάτια, εἶπε ἡ Λίνα ἀνήσχη, ἐνθουσιάζουσα τὰ λόγια τοῦ Ντοριάν φαίνεται πῶς ὑπάρχει τόσος κόσμος!

Τὸ πεζοδρόμιον, ἦτο γεμάτο καὶ ἡ Λίνα μὲ πολὺν κόπον κατῴρθωσε ν' ἀνοίξῃ δρόμον.... Τότε μέσα στὸ πλήθος ποῦ ἐσπρώχτετο μὲ θόρυβον καὶ ἀκαταστασίαν, παρετήρησε μὲ ἐκπληξιν τὴν Λουκίαν πεσμένην σ' ἓνα μάγκο τοῦ διαδρόμου καὶ ἀποκοιμισμένην.

— Ὡ Θεέ, Λουκία, τί κάμνεις ἐδῶ; Ποῦ εἶναι ἡ μητέρα σου; ἡ Σουλβία;

Ἡ μικρὰ ἄνοιξε μετὰ μεγάλου κόπου τὰ μάτια.

— Ἡ μητέρα καὶ ἡ Σουλβία μαλώνουν μὲ τὸν ἰδιοκτήτην τοῦ Χρυσοῦ Μῆλου. Ἐπιμένει ὅτι δὲν ἔχει πλέον οὔτε ἓνα δωμάτιον ἐλεύθερον στὸ ξενοδοχεῖο του καὶ ὅτι εἶνε ἀνάγκη νὰ φύγωμεν... Ὡ Λίνα μου τί θὰ γίνωμεν;

Αὐτὴν τὴν στιγμὴν πραγματικῶς καὶ ἡ Λίνα ἐσκέπτετο τί θὰ γίνωσι...

**

Τρεῖς ἡμέρες ἐπέρασαν. Τέλος δὲν ἔβρεχε πλέον οὔτε ἓνα σύννεφο δὲν ἐφαίνετο στὸ ἄπειρο γαλάζιο τοῦ οὐρανοῦ, ποῦ ἔλαμπε ἀπὸ τὸν θερμότερον ἥλιο τοῦ Αὐγούστου. Μιὰ πραγματικὴ χαρὰ ἐφαλλε στὸν θερμὸν ἀέρα, στὸ ξανθὸ φῶς ποῦ ἔλουζε ἀνθρώπους καὶ πράγματα, καὶ αὐτὴ ἡ χαρὰ εἶχε περιβάλλει καὶ τὴν Λίνα Ντυστάλ

καὶ εἶχε μεταβάλλει τὴν ψυχὴν της, σὲ μιὰ ψυχὴ παιδική, ἐν ᾧ συνοδευομένη ἀπὸ τὴν Λουκίαν καὶ τὸν Γιώργον προχωροῦσε εὐθυμῶς στὸν Βασιλικὸν δρόμον. Γελαστός, χαρούμενος κ' αὐτὸς ὁ μέγας δρόμος τοῦ Σέντ-Ἐλιέ μὲ τὴν διπλὴν σειρὰ τῶν καταστημάτων, μὲ τὴν ὠραίαν δενδροστοιχίαν....

Σὲ μιὰ μικρὰ πλατεῖα ἔπαιξε κάποιον ἐγγώριον μουσικὴν καὶ ὁ κόσμος σταματοῦσε διὰ νὰ παρακολουθῇ τὸ ζωηρὸ καὶ εὐθυμὸ ἀγγλικὸ τραγοῦδι.

(Ἀκολουθεῖ)

ΚΑΛΛΙΤΕΧΝΙΚΑΙ ΕΜΦΑΝΙΣΕΙΣ

Η ΔΙΣ ΑΝΘΟΥΛΑ ΚΟΜΠΟΘΕΚΡΑ

Ἐπανέκαμψεν ἐκ Παρισίων, ὅπου ἐπὶ τριετίαν ἐσπούδασε τὴν φωνητικὴν μουσικὴν εἰς τὸ ἐκεῖ Ὁδῆον, ἡ Δις Ἀνθούλα Γ. Κομποθέκτρα, μιὰ ἀπὸ τὰς πλέον εὐέλπιδας καλλιτέχνιδας τοῦ ἄσματος.

Ἡ Δις Κομποθέκτρα κατάγεται ἐκ Κεφαλληνίας καὶ εἶναι ἀνεψιὰ τοῦ ἀειμνήστου ἀρχιεπισκόπου Κομποθέκτρα. Ἐνωρίτατα διεγνώσθη τὸ θαυμάσιον, γλυκὺ καὶ ἰσχυρὸν μέταλλον τῆς φωνῆς της, δι' ὅπερ καὶ ἐφοίτησεν εἰς τὸ Ὁδῆον Ἀθηνῶν, ὁπόθεν ἀποφοιτήσασα, μετέβη ἀμέσως εἰς Παρισίους πρὸς συμπλήρωσιν τῶν σπουδῶν της.

Ἐκεῖ, ἀνευ οὐδεμιᾶς προστασίας, ἀλλὰ μὲ τὸ ἐφόδιον τῆς φωνῆς της καὶ μὲ τὴν αὐτοπεποίθησιν ἐπὶ τὴν ἀξίαν της, ἐπέτυχεν νὰ εἰσαχθῇ πρώτη, κατόπιν διπλῶν διαγωνισμῶν μεταξὺ 360 ὑποψηφίων διὰ 12 κενὰς θέσεις, εἰς τὸ Ἐθνικὸν Ὁδῆον Παρισίων, ἀποσπάσασα ἀμέσως τὴν ἐκτίμησιν καὶ τὰς συμπαιθείας τοῦ γνωστοῦ καθηγητοῦ τῆς φωνητικῆς μουσικῆς κ. Berlon, ὅστις δὲν ἔπαυε νὰ ἐπαναλαμβάνῃ, ὅτι ἐν τῷ προσώπῳ τῆς Διδως Κομποθέκτρα διαδύει μιαν μελλοντικὴν δόξαν τῆς Ἑλλάδος.

Ἡ συμπαιθεὶς καλλιτέχνις, μόλις εἰκοσαέτις, ἔχει γλυκυτάτην φωνὴν καὶ εἶναι δραματικὴ ὑψίφωνος. Εἰς συναυλίαν δὲ κλπ. αἰτινες διωργανώθησαν ἐν Παρισίοις διεκρίθη εἰς τὴν Manon καὶ τὴν Tosca. Ἦδη ἐλπίζομεν, ὅτι πολὺ ταχέως θέλει ἐμφανισθῆ καὶ πρὸ τοῦ ἀθηναϊκοῦ κοινοῦ καὶ θέλει δώσει δείγματα τοῦ σπανίου πραγματικῶς ταλέντου της.

ΝΕΑΙ ΕΚΔΟΣΕΙΣ

Ο ΙΣΟΛΟΓΙΣΜΟΣ ΤΩΝ ΑΝΩΝΥΜΩΝ ΕΤΑΙΡΕΙΩΝ ΑΠΟ ΝΟΜΙΚΗΣ ΑΠΟΨΕΩΣ ὑπὸ Χαρ. Θεοδωροπούλου, Τμηματάρχου τῶν Ἀνωνύμων Ἐταιρειῶν καὶ Χρηματιστηρίων ἐν τῷ Ὑπουργεῖῳ τῆς Ἐθνικῆς Οἰκονομίας, ἐξεδόθη καὶ πωλεῖται εἰς ἅπαντα τὰ βιβλιοπωλεῖα καὶ παρὰ τῷ συγγραφεῖ.

Σημ. Ὁ ἐπιθυμῶν νὰ δημοσιευθῇ κριτικὸν σημεῖωμα περὶ τοῦ ἔργου του δέον ν' ἀποστέλλῃ δύο σώματα τοῦ ἀναγγελλομένου βιβλίου.

ΓΡΑΦΕΙΑ "ΠΑΝΤΟΓΝΩΣΤΟΥ," ΙΠΠΟΚΡΑΤΟΥΣ 32

ΓΝΗΣΙΟΝ ΑΠΟΣΤΑΓΜΑ

ΑΠΟΣΤΑΦΥΛΙ

ΕΙΝΑΙ

ΤΟ ΚΟΙΝΑΚ

ΠΟΥΡΗ

Βραβευθὲν

ΕΙΣ ΟΛΑΣ ΤΑΣ ΕΚΘΕΣΕΙΣ ΤΟΥ ΚΟΣΜΟΥ

ΕΡΓΟΣΤΑΣΙΑ ΚΑΤΑΣΤΗΜΑΤΑ

ΕΝ ΠΕΙΡΑΙΕΙ

Διὰ νὰ εἶσθε πάντοτε ὑγιεῖς

Πίνετε τὸ βραβευθὲν εἰς ὅλας τὰς Ἐκθέσεις

ΚΟΝΙΑΚ

Σ. ΚΑΙ Η. ΚΑΙ Α. ΜΕΤΑΞΑ

(Προσέξαι πολὺ εἰς τὴν μάρκαν)

ΚΕΝΤΡΙΚΟΝ ΚΑΤΑΣΤΗΜΑ ΕΝ ΠΕΙΡΑΙΕΙ

Ὁδὸς Ἀριστείδου 7.—Τηλεφ. 3-53.

ΕΦΘΑΣΑΝ ΤΑ ΚΑΠΕΛΛΑ

Α. ΑΡΙΑΝΟΥΤΣΟΥ ΚΑΙ ΣΙΑΣ

ΕΡΓΟΣΤΑΣΙΟΝ ΣΑΡΡΗ 43

ΠΡΑΤΗΡΙΑ

ΣΤΑΔΙΟΥ 57
ΑΙΟΛΟΥ 166

ΑΘΗΝΑΙ

ΤΡΑΠΕΖΑ ΕΘΝΙΚΗΣ ΟΙΚΟΝΟΜΙΑΣ
ΑΝΩΝΥΜΟΣ ΕΤΑΙΡΕΙΑ — Ἰδρυθεῖσα τῷ 1918

Ἐδρὰ ἐν Ἀθήναις. — Ὑποκαταστήματα ἐν Πειραιεῖ, Πάτραις, Σύμφ.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ καταβληθὲν Δρ. 10,000,000

ΚΕΦΑΛΑΙΑ ἀποθεματικὰ Δρ. 2.067.802.95

Πρόεδρος τοῦ Διοικ. Συμβουλίου: Παντελῆς Τσιτσεκλῆς

Σύμβουλοι Διευθυνταί: Δ. Μιαούλης καὶ Ἀν. Σπουργίτης.

Τραπεζικαὶ ἐργασίαι παντὸς εἶδους

Καταθέσεις εἰς Δραχμάς καὶ Ἐξένα νομίσματα ὑπὸ τοῦ εὐνοϊκοτέρους ὅρους.

Διὰ τοὺς πάσχοντας

Ὁφθαλμολογικὰ Νοσήματα

Συνιστῶμεν ὑπευθύνως τὴν τελειοτέραν

ὀφθαλμολογικὴν Κλινικὴν:

ΤΟΥ Κ. ΣΠΗΛΟΥΙ. ΧΑΡΑΜΗ

Ἐφηγητοῦ ὀφθαλμολόγου τῆς Σχολῆς τῶν Παρισίων.

ΑΘΗΝΑΙ, ὁδὸς Μενάνδρου 27

Ἄριθ. Τηλεφώνου: 6-54

ΕΤΑΙΡΙΑ ΤΣΙΜΕΝΤΩΝ "Ο ΤΙΤΑΝ",
ΑΝΩΝΥΜΟΣ ΕΤΑΙΡΙΑ ΕΔΡΑ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ-ΚΕΦΑΛΑΙΑ: 3,000,000

ΔΙΕΥΘΥΝΣΙΣ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ ΟΔΟΣ ΣΤΑΔΙΟΥ
 ΑΡΙΘ. ΤΗΛΕΦ. 126
 = ΓΡΑΦΕΙΑ ΦΟΡΤΩΣΕΩΝ ΕΝ ΠΕΙΡΑΙΕΙ - ΤΗΛ. ΑΡΙΘ. 427 =

ΕΡΓΟΣΤΑΣΙΑ ΕΝ ΕΛΕΥΣΙΝΙ
 ΤΗΛΕΦ. ΑΡΙΘ. 336
 ΤΗΛΕΓΡΑΦΙΚΗ ΔΙΕΥΘΥΝΣΙΣ: "ΤΙΤΑΝ", ΑΘΗΝΑΣ

Ταυμέντα "ΤΙΤΑΝ" τύπου ΠΟΡΤΛΑΝ (Ciment artificiel Portland) ανταποκρινόμενα εις τους αυστηροτέρους επισήμους κανονισμούς των πεπολιτισμένων Κρατών δι' έργα εκ Μπετόν πάσης φύσεως, Βέτοπ Αγιμέ Λιμενικά, πλακοποιία, επιστρώσεις, ύποστρώσεις οδών, κατασκευή πλινθών, (τούβλων) και ογκολίθων (άγκωνάρια) πρέκια κ.λ.π.

ΤΣΙΜΕΝΤΟ «ΚΥΚΛΩΨ». Ειδική κονία, κινάλληλος διά την κατασκευήν υδραυλικών άμμοκονιαμάτων διά συνήθεις λιθοδομάς ή πλινθοδομάς, αντικαθιστώσα με πλείστα όσα προτερήματα τα άμμοκονιαμάτα εξ ασβέστου.

Πολύ ταχύτερα πήξις. Ασυγκρίτως μεγαλύτερα άντοχή, ύδεν: Τ αχύτης εκτελέσεως. Σημαντική ελάττωσις του πάχους των τοίχων, ήτοι κέρδος εις χρησιμον χώρον και οικονομία εις εργατικά και άλλα ν λιθοδομής.

Συνιστάται ιδιαίτερος δι' έργα λιμενικά.

ΣΗΜΕΙΩΣΙΣ. Η Διεύθυνσις της Εταιρίας "ΤΙΤΑΝ" θέτει την πολυετή της πείραν διά την χρησιμοποίησιν των ταυμένων επ' άκων των κλάδων της οικοδομής εις την διάθεσιν των ενδιαφερομένων.

Προφοροί εις τα Γραφεία: Οδός Σταδίου 33, προφορικώς και δι' άλληλογραφίας.

REVUE COMMERCIALE DE GRECE,
 RUE AVEROFF No 20

Εικοσασέλιδος Μηνιαία Γαλλική Έμπορική Έπι-
 θεώρησις της Ελλάδος εκδιδόμενη εν Αθήναις.

Έτησία Συνδρομή Έσωτερικού Δρ. 15

» » Έξωτερικού Φρ. 15

Τό πρώτον τεύχος αποστέλλεται δωρεάν τῷ αἰτούντι.

ΟΙΝΟΙ
"ΜΑΡΚΟ,,
ΛΕΥΚΟΙ
 ΚΑΙ
ΕΡΥΘΡΟΙ
 ΕΠΙΤΡΑΠΕΖΙΟΙ
ΕΙΣ ΦΙΛΑΔΕ

ΚΟΝΙΑΚ
"ΒΟΥΤΡΥΣ,,
 Παλαιόν
 άπόσταγμα οίνων
ΑΠΑΡΑΜΙΛΛΟΝ
 Πωλείται
 Εις όλα τα κέντρα
 Καταναλώσεως

ΤΟ ΠΑΓΚΟΣΜΙΟΥ ΦΗΜΗΣ ΕΡΓΟΣΤΑΣΙΟΝ

ΚΟΝΙΑΚ & ΛΙΚΕΡ

Εἶναι τῶν

ΑΔΕΛΦΩΝ ΜΠΑΡΜΠΑΡΕΣΟΥ

ΕΝ ΠΕΙΡΑΙΕΙ

ΟΛΑ ΑΝΕΞΑΙΡΕΤΩΣ ΤΑ ΠΟΤΑ ΤΟΥ

ΕΙΝΑΙ ΒΡΑΒΕΥΜΕΝΑ

ΠΙΝΕΤΕ ΧΩΡΙΣ ΔΙΣΤΑΓΜΟΥΣ

ΤΡΑΠΕΖΑ ΑΘΗΝΩΝ

ΑΝΩΝΥΜΟΣ ΕΤΑΙΡΙΑ

Ίδρυθείσα τῷ 1893

Ύκτελει πάσαν Τραπεζιτικὴν ἔργασίαν

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΜΕΤΟΧΙΚΟΝ

Δρ. 48.000.000

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΑΠΟΘΕΜΑΤΙΚΟΝ

Δρ. 16.350.000

"Εδρα ἐν ΑΘΗΝΑΙΣ Τλ. Διεύθ. : «ΤΡΑΘΗΝΩΝ»

ΥΠΟΚΑΤΑΣΤΗΜΑΤΑ ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ

Αθήναι, Αγρίνιον, Αμφισσα, Αργοστόλιον, Βόλος, Ζάννινθος, Ηράκλειον, Θεσσαλονίκη, Ιωάννινα, Καβάλλα, Καλάμαι, Κέρκυρα, Κόρινθος, Λάρισσα, Λεβάδεια, Λήμνος (Κάστρον), Μυτιλήνη, Σάνθη, Πάτραι, Πειραιεύς, Πύργος, Ρέθυμνος, Σάμος (Βαθύ), Σάμος (Κορλόβισσι), Σπάρτη, Σύρος, Τρίπολις, Χαλκίς, Χανιά και Χίος.

ΥΠΟΚΑΤΑΣΤΗΜΑΤΑ ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΥ

Λονδίνον Fenchurch Street 22, Κων/πολις (Γαλατά), Κων/πολις (Πέραν), Κων/λις (Σταμπούλ), Νέα Υόρκη (Αμερική), Pine Street 25, Αλεξάνδρεια, Κάιρον, Πόρτ-Σάιτδ, Σιόνη, Λέμεσος, Λευκωσία.

Ανταποκροίται καθ' ὅλην τὴν Ἑλλάδα και εἰς τὰς κυριωτέρας πόλεις τοῦ Κόσμου.